

TRIBUNA
JOAN CARRERA

Recull de premsa

Convidat: Josep-Vicent Nácher

Grup Sant Jordi
de defensa i promoció
dels drets humans

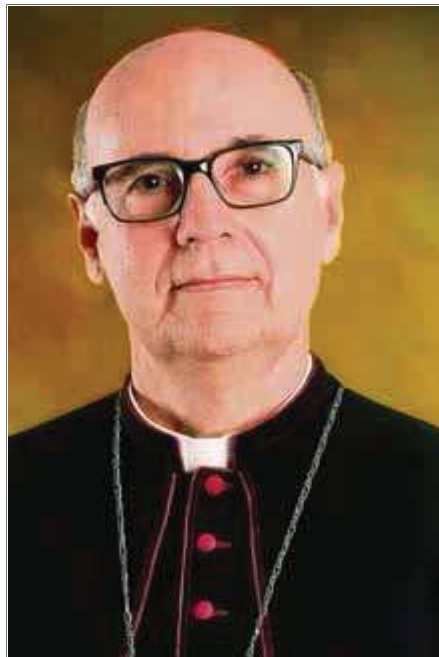
EL PUNT **AVUI+**

El bisbe Nácher a la Tribuna Joan Carrera

M.R.

El bisbe de Tegucigalpa, Josep-Vicent Nácher (València, 1964), serà el 4 de març el convidat de la XII Tribuna Joan Carrera, que organitzen el Grup Sant Jordi de defensa i promoció dels drets humans i El Punt Avui, amb la col·laboració d'una vintena d'entitats cristianes. Religiós de la Congregació de la Missió, és president de la Conferència Episcopal d'Hondures i va estudiar sociologia a Alacant i teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC). L'any 2000, va ser destinat com a missioner a Hondures, on ha estat gestor de projectes d'evangelització, formació i educa-

Josep-Vicent Nácher ■ TJC

ció. Va ser vicari episcopal de la Mosquitia, on va impulsar la ràdio parroquial Kupia Kumi i va crear dos projectes educatius que atenen 1.100 infants i joves. També ha estat superior regional a Hondures dels païls. En aquesta nova sessió de la Tribuna Joan Carrera, que es fa en el decurs d'un dinar col·loqui al restaurant Pomarada del passeig de Gràcia de Barcelona, el bisbe oferirà la conferència titulada 'La Sagrada Família. Inspiració i Futur. Europa i el cristianisme vists per un bisbe d'Hondures', una reflexió sobre la realitat del cristianisme des d'una mirada missionera i llatinoamericana, tot posant en diàleg l'experiència d'Europa amb els reptes socials i pastorals d'Hondures. El bisbe serà presentat pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, membre del Dicasteri per als Bisbes i expresident de la Conferència Episcopal Espanyola. Les persones interessades a assistir a aquest dinar col·loqui, que costa 30 euros, poden apuntar-s'hi a través del web de la Tribuna Joan Carrera.

Crítica

Imma Merino

Carnaval i podridura

El agente secreto

Dir.: Kleber Mendonça Filho
Intèrprets: Wagner Moura, Gabriel Leone, Udo Kier, Maria Fernanda Cândido
Brasil, 2025

Després d'*Encara soc aquí*, amb la qual Walter Salles aborda el cas de la desaparició del polític Rubens Pavia, Kleber Mendonça Filho també fa present a *O agente secreto* la dictadura militar brasilera, que va exercir la seva repressió i corrupció del 1964 al 1985. A través d'una mena de *thriller* en què el seu protagonista, un investigador científic interpretat per un magnífic Wagner Moura, amaga la seva identitat intentant escapolar-se dels qui el cerquen pels seus informes contraris als interessos d'una petrolera en connivència corrupta amb el poder militar, Mendonça Filho ho fa a la seva diferent i personal manera, que convida a re-

lacionar *O agente secreto* amb films anteriors del director que, a més, transcorren a la seva ciutat: Recife.

El cas és que la comunitat que, formada per altres dissidents i perseguïts per la dictadura, acull Marcelo (el nom veritable és Armando: la seva esposa és morta i té un fill del qual tenen cura els avis materns) pot fer pensar en el grup de resistents d'*Aquarius* (2016) que, a l'entorn del personatge encarnat per la gran Sonia Braga, s'oposa a una constructora que vol expulsar-los de les seves cases. *O agente secreto* dialoga amb *Retrats fantasmes* (2023), un documental en què Mendonça Filho evoca la seva mare difunta (Marcello/Armando fa una recerca en un arxiu relacionada amb la pròpia mare) i les sales de cinema de Recife que van desaparèixer mentre l'especulació im-

mobiliària transformava la ciutat.

Mendonça Filho va començar a estimar el cinema (exercint-ne després la crítica) en aquelles sales. I aquesta estima, que no és aliena a la d'un cinema popular comercial, es reflecteix a *O agente secreto*, en què es projecta en una sala *Jaws*, de Spielberg, i *La profecia*, de Richard Donner, mentre hi ressonen altres films de terror: atenció a una cama amputada. Una pel·lícula estúpida amb una narrativa que enganxa i alhora complexa amb les seves múltiples capes. L'acció principal s'ambienta al 1977 (en temps de carnaval, amagant-s'hi i alhora palpitant-hi en la festa la violència i podridura de la dictadura) havent-hi, però, altres temporalitats fins al present amb una esperança: allò que una generació ha volgut oblidar pot recuperar-ho la següent.

DRAMA / 'THRILLER'

Wagner Moura aspira a guanyar el seu primer Oscar per la interpretació de Marcelo ■ LA AVENTURA AUDIOVISUAL

Memòria històrica contra l'amnèsia autoinfligida al Brasil

Bernat Salvà
DONOSTIA

"El cinema brasiler té fins i tot un subgènere de pel·lícules sobre la dictadura, com passa a l'Argentina i a Xile", diu el cineasta brasiler Kleber Mendonça Filho (Recife, 1968), guanyador del premi a la millor direcció de Canes per *El agente secreto*. El film arriba avui als cinemes amb una altra fita encara més meritòria: està nominat a quatre premis Oscar, que es lliuraran el 15 de març. Wagner Moura (*Narcos*) és finalista a millor actor i també va guanyar el premi d'interpretació a Canes.

Kleber Mendonça va explicar a El Punt Avui, en el Festival de Sant Sebastià, que molts films brasilers sobre la dictadura "són una repetició de coses que ja s'han vist: gent jove romàntica i guapa lluitant contra el règim". Res a veure amb la seva proposta: "Em vaig cansar d'aquestes pel·lícules perquè són molt idealistes, no tenen en compte el que realment implica la lluita pel poder. Allò que fa el poder és el quid de la qüestió."

Pensa, però, que fer memòria històrica és necessari: "El que em va portar a escriure el guió va ser la sensació que, fa deu anys, alguna cosa estava tornant. La dictadura al Brasil va ser una etapa que vam superar; es va desar en caixes en un museu i es va mirar cap endavant. Però fa deu anys vaig començar a sentir paraules que em recordaven el règim militar. Van tornar moltes coses i es van obrir aquelles caixes. Surten els ad-

miradors de la dictadura al Brasil que diuen que no va estar tan malament i que hauríem d'haver matat cent mil persones."

Reconstrucció temporal

Ell aborda el tema de manera diferent: "Volia fer una reconstrucció temporal més que no pas una història real. Crec que el Brasil pateix una amnèsia autoinfligida." El protagonista és Marcelo (Wagner Moura), un professor universitari que, al 1977, durant la dictadura, queda vidu i torna a Recife per començar una vida nova amb el seu fill. Però el seu passat com a dissident és lluny de quedar enrere. Mendonça no narra directament la història: ho fa a través d'una noia que escolta enregistraments de veu d'un arxiu sobre víctimes de la repressió i s'hi obsessiona. "Soc molt conscient dels canvis temporals –comenta el director–. La línia temporal d'una cultura i d'un país és plena de perspectives diferents. Aquesta perspectiva fa que la pel·lícula sigui més potent. M'agrada molt la idea de la dona jove tractant d'entendre el passat, encara que sigui cruel." Kleber Mendonça creu en el valor testimonial del cinema: "Aquesta pel·lícula, com qualsevol altra, és un document. Per això crec que les cinemateques són tan especials, perquè conserven aquests documents i els podem veure." ■

Guaita què fan ara
Plataformes

Les noies de Derry han crescut, una mica

Jordi Camps i Linnell

Després d'haver convertit la quotidianitat adolescent en una de les comèdies més afanades dels darrers anys amb *Derry Girls*, la guionista Lisa McGee torna a mirar la seva Irlanda amb *Como llegar al cielo desde Belfast* (Netflix), una sèrie que canvia el registre generacional però manté intacta la seva mirada sobre identitat, memòria i absurd quotidià, ara flirtejant amb el *thriller* de suspens. El començament és simple i eficaç: un grup d'amigues d'infantesa es retroba arran d'un funeral i sospita que la mort no ha estat natural, activant una trama de misteri de ritme frenètic. Tres dones adultes amb un secret compartit des de la joventut investiguen en una història plena de girs, records enterrats i complicitats persistents. Aquesta estructura –entre relat detectivesc i retrat emocional– permet a McGee observar novament el caràcter irlandès amb humor, sense oblidar l'ombra d'un passat marcat per divisions sectàries. Veure una ficció amb Belfast al títol que no evoqui immediatament el conflicte religiós, sinó les peripècies d'un grup d'amigues, és gairebé un indicador cultural. Tanmateix, aquest rerefons continua present com un substrat emocional que condiciona pors i lleialtats. El resultat és una combinació peculiar que sovint descol·loca: situacions absurdes i hilarants que conviuen amb tensions morals i memòria compartida. Amb protagonistes que no deixen de ser versions madures de les noies de Derry, la sèrie conserva el magnetisme de la ploma de McGee: personatges imperfectes, excèntrics i profundament humans capaços de fer riure mentre navegaven per secrets i contradiccions vitals.

Dimecres 4 de març, a les 14:00 h

Dinar col·loqui

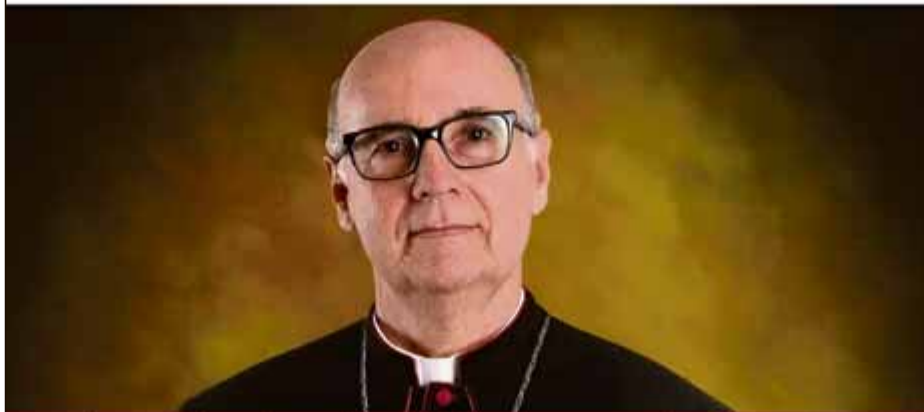
Convidat:

Josep-Vicent Nácher

Religiós de la Congregació de la Missió, arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures. Va estudiar Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 2000 va ser destinat com a missioner a Hondures, va ser vicari episcopal de la Monquínia. També ha estat superior regional a Hondures dels països.

"La Sagrada Família, inspiració i futur. Europa i el cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondures"

Serà presentat per Joan Josep Omella,
Cardenal arquebisbe de Barcelona.

Per a inscripcions podeu accedir a <https://tribunajoancarrera.cat/josep-vicent-nacher/>

Data límit d'inscripció: 27 de febrer.

Restaurant Pomarada de Barcelona (Passeig de Gràcia, 78 principal) Preu: 30€.

EL PUNT AVUI+

rem la voluntat oficial dels poders públics –del departament dels Pirineus Orientals fins a l'Estat– de “protegir i promoure les llengües regionals, patrimoni de França” i de proposar “el català a tot arreu, i per a tothom”.

I això s'explica molt senzillament. Sobre el paper, la Catalunya del Nord té totes les eines per portar un ensenyament massiu en català. Sobre el terreny, la manca d'inversió real en l'ensenyament es paga al preu fort. N'atesten les fileres “opcionals”, que a banda de l'ambició del bilingüe o de l'immersiu, proposen entre una o tres hores de català setmanals, a un miler d'alumnes de col·legi, i 192 alumnes de liceu. Aquest ensenyament opcional és el que més se sotmet a tancaments de classes i reduccions d'hores o d'efectius segons els directors d'establiments, els pressupostos generals dels centres educatius, a la sensibilitat dels representants del Ministeri d'Educació (o del seu rebuig de la llengua regional) i dels seus funcionaris, o fins i tot de totes les lleis d'ensenyament votades a 800 kilòmetres del país, a París. Això, malgrat que entre el 60% i el 80% de la població local es declara a favor d'un ensenyament generalitzat del català.

Però darrere les esperances de la població, la realitat és una altra. Només el 6% dels alumnes segueix un ensenyament bilingüe o immersiu, i només el 18% dels joves nord-catalans té almenys un contacte amb la llengua que sigui de 30 minuts per

L'escola Sant Galderic, a Perpinyà ■ ARXIU

setmana, fins a 12 hores per als bilingües, o una trentena d'hores per als immersius.

L'escola també s'ha fet el santuari de la llengua, i la llengua s'ha tancat a l'aula. Els joves nord-catalans no tenen altres espais per poder consumir la llengua apresada a l'escola, i el català acaba per ser après, de fet, com una llengua estrangera a

classe, amb tota la complexitat legal i la falta de reconeixença de l'Estat, considerada encara i únicament com a llengua regional. Aprendre el català, sense poder utilitzar-lo, és un dels reptes majors que condiciona l'aprenentatge del català al segle XXI, contràriament al segle passat, on la llengua utilitzada no podia ser apresada a l'escola.

Motor de creació

Les escoles van ser el motor de creació de la identitat nord-catalana moderna. Són les Bressoles qui importen el Tió de Nadal a la Catalunya del Nord, i Arrels, la tradició de les calçotades a partir dels anys 1980. Entre totes, castellers, iniciacions a la sardana, focs de Sant Joan i castanyades, les escoles catalanes van ser la capsula cultural on la societat va pouar per tal de nodrir les seues ganes de catalanitat.

La llei Molac, aprovada el 2021, va portar un vent d'esperança a la Catalunya del Nord, sobretot per les fileres bilingües i immersives, amb la voluntat d'assegurar el model econòmic i la reconeixença de la pedagogia immersiva. Aquesta pedagogia va ser declarada inconstitucional per París, malgrat que França valora la immersió en els seus instituts francesos de Barcelona i València. Les associacions han de fer front, també, a un canvi polític major: l'auge de l'extrema dreta debilita la política de desenvolupament de l'ensenyament. Després d'haver tallat les subvencions acordades a La Bressola els anys 1990, el batlle de Perpinyà, Louis Aliot, arribat el 2020, es va oposar al seu projecte de liceu. La Bressola ha aconseguit guanyar al tribunal, però els entrebancs han debilitat el pla financer. De l'altra banda, les altres instàncies, com la Regió Occitània i el departament dels Pirineus Orientals, no donen prou suport als projectes i no despleguen cap política de desenvolupament de la llengua catalana. Així, si la societat nord-catalana desitja portar endavant els seus somnis d'ensenyament dels anys 1970 i 1990, s'haurà de tornar a despertar. En aquest context, les diferents entitats i associacions hauran de treballar juntes –somni mullat fins ara– i hauran d'obrir-se, per fi i definitivament, a tota la societat civil, per tal de generar la pressió necessària per als desitjos de la Catalunya del Nord. ■

Dimecres 4 de març, a les 14:00 h

Dinar col·loqui

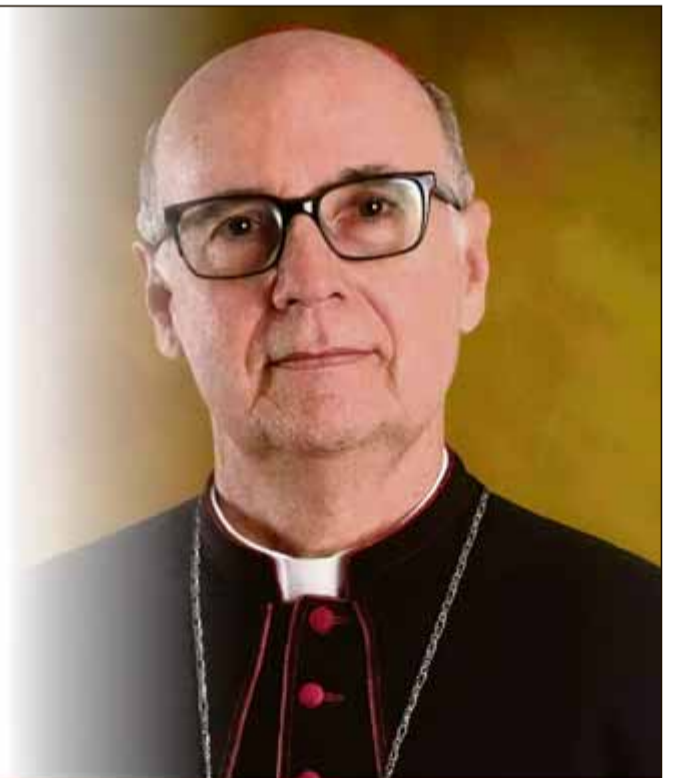
Convidat:

Josep-Vicent Nàcher

Religiós de la Congregació de la Missió, arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures. Va estudiar Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 2000 va ser destinat com a missioner a Hondures, va ser vicari episcopal de la Mosquitia. També ha estat superior regional a Hondures dels païls.

“La Sagrada Família, inspiració i futur. Europa i el cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondures”

Serà presentat per Joan Josep Omella, Cardenal arquebisbe de Barcelona.

Per a inscripcions podeu accedir a <https://tribunajoancarrera.cat/josep-vicent-nacher/>

Data límit d'inscripció: 27 de febrer. Restaurant Pomarada de Barcelona (Passeig de Gràcia, 78 principal). Preu: 30€.

TRIBUNA
JOAN CARRERA

EL PUNT AVUI+

Els subscriptors d'EL PUNT AVUI+ tenen places reservades. Podeu telefonar al 972 186 445.

PUNT DE VISTA

Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors. També l'editorial, que és fruit del debat entre l'equip de direcció.

Consell de lectors
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

HERMES COMUNICACIONS SL
President Editor: Joan Vall Clara. **Vicepresidents:** Jordi Grau, Toni Muñoz i Jordi Molet. **President del Consell Assessor:** Emili Gisbert. **Administració:** Carme Bosch. **Comercial:** Eva Negre, Maria Angels Taulats i Eduard Villacé. **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Serveis:** Lluís Cama. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas.

De set en set

Eva Vázquez

Els llibres que us esperen

Encara falten dos mesos per a "la gran festa del llibre" de Sant Jordi, que depèn del costat de la barrera des d'on te la miris, és també el dia més temible de l'any, però un informe de la Confederació Espanyola de Gremis i Associacions de Llibreters ha acabat d'enfonsar els ànims del sector. Segons una enquesta entre els seus socis, de la meitat dels llibres que tenen (un 49,4%) no en venen cap; d'un 13%, en despatxen tan sols un, i només el 4,5% superen el centenar d'exemplars venuts. I se suposa que els desolats llibreters que van facilitar les dades eren de tot l'àmbit estatal; això és, que hi incloïen les referides a l'edició en castellà. Què n'hem de fer, d'això? Tallar-nos les venes? Suspendre la celebració de Sant Jordi en senyal de dol? No dramatitzem. Com la majoria d'estadístiques, també aquesta flirteja amb l'equívoc i l'escàndol. El llibre que retrobes intacte al prestatge de la teva llibreria cada vegada que hi entres no és pas el mateix que tenen oblidat al racó d'una altra, ni tan sols el que guarden des de fa una o dues temporades a la del costat. D'això, la gent del ram, en diuen obres de fons, no pas morralla. I arriba un dia que també ve un lector i se te les emporta. Se n'ha fet un gra massa, de la interpretació precipitada d'aquest informe que lleigeixo en sentit positiu. Que s'hagi acabat d'una vegada l'exaltació d'un sol títol perquè ha venut milers d'exemplars no em sembla gens dolent, tenint en compte que cent *Patufets* no fan pas un *Moby Dick*. Entreu a les llibreries, tafanegeu a les lleixes de baix de tot, les que et fan ajupir. Hi trobareu el revers de l'informe.

EDITORIAL

Exposició per encetar els 50 anys de l'Avui

Estem de celebració. L'Avui compleix enguany 50 anys i aquesta setmana donem el tret de sortida a diferents activitats per commemorar la sortida al carrer del primer diari en català després de la Guerra Civil i la llarga i monolingüe dictadura franquista. El Punt Avui comença alhora uns anys de celebració i al mateix temps de reivindicació insistent de la llengua catalana en l'espai comunicacional dels Països Catalans, aprofitant els altres aniversaris que s'acosten, com el 25è de L'Esportiu (2027) i 50è d'El Punt (2029). La inauguració d'una gran exposició al Palau Robert de Barcelona sobre la gestació i el paper de l'Avui en la normalització lingüística i la promoció de les arts i la literatura, enceta les celebracions dels

50 anys. La mostra documenta el procés per posar en marxa el diari, amb documentació inèdita del règim post-franquista, exemples de la persecució als seus professionals i impulsors, i mostra imatges cinematogràfiques inèdites d'aquell Sant Jordi del 1976. L'exposició 'AVUI 50+'. Des de 1976, notícies, llengua i país' recull imatges i portades de fets destacats coberts pel diari durant aquest mig segle, una mostra del seu fons d'art i dels escriptors i ninotaires que hi han col·laborat. Tots hi han trobat acollida mitjançant un fil conductor: la llengua i la seva situació al llarg dels anys, des de l'efervescència de diaris abans del franquisme, la foscor de la dictadura, els primers brots verds dels anys seixanta... i fins i tot l'actual situació de gran

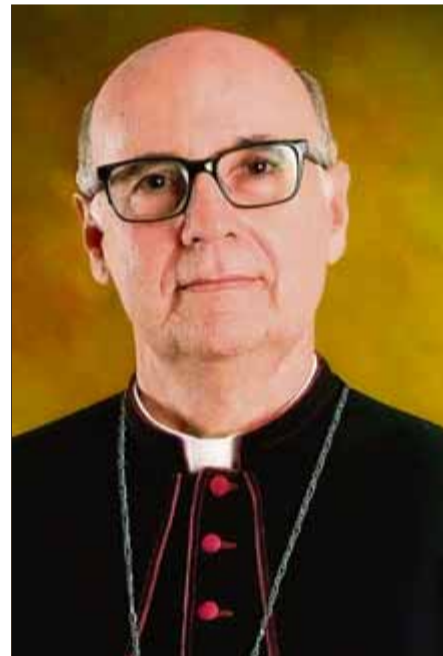
diversitat lingüística, que malgrat l'oficialitat ens condueix a una emergència lingüística per la davallada en l'ús social del català. La celebració inclou una exposició itinerant de les portades d'aquest mig segle, quatre llibres per encetar una nova col·lecció editorial, un acte institucional i un concert els dies 15 i 22 d'abril. Durant tot l'any s'homenatjarà la generació de catalanistes que van fer possible la sortida al carrer de l'Avui, el seu finançament burlant la repressió i, en certa manera, també el format paper en què ha crescut i s'ha fet gran El Punt Avui, ara que ja ha consolidat la digitalització i en potenciarà l'oferta audiovisual. I com no podria ser de cap altra manera, centrem la celebració en l'agraïment i fidelitat als nostres subscriptors i lectors.

L'editorial d'avui ha estat debatut per Carles Sabaté, Xevi Sala, Dolors Bellés, Carina Filella, Toni Romero, Susanna Oliveira, Xavier Castellón i Jordi Garriga.

El bisbe Nácher a la Tribuna Joan Carrera

M.R.

El bisbe de Tegucigalpa, Josep-Vicent Nácher (València, 1964), serà el 4 de març el convidat de la XII Tribuna Joan Carrera, que organitzen el Grup Sant Jordi de defensa i promoció dels drets humans i El Punt Avui, amb la col·laboració d'una vintena d'entitats cristianes. Religió de la Congregació de la Missió, és president de la Conferència Episcopal d'Hondures i va estudiar sociologia a Alacant i teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC). L'any 2000, va ser destinat com a missioner a Hondures, on ha estat gestor de projectes d'evangelització, formació i educa-

Josep-Vicent Nácher ■ TJC

ció. Va ser vicari episcopal de la Mosquitia, on va impulsar la ràdio parroquial Kupia Kumi i va crear dos projectes educatius que atenen 1.100 infants i joves. També ha estat superior regional a Hondures dels païls. En aquesta nova sessió de la Tribuna Joan Carrera, que es fa en el decurs d'un dinar col·loqui al restaurant Pomarada del passeig de Gràcia de Barcelona, el bisbe oferirà la conferència titulada 'La Sagrada Família. Inspiració i Futur. Europa i el cristianisme vistos per un bisbe d'Hondures', una reflexió sobre la realitat del cristianisme des d'una mirada missionera i llatinoamericana, tot posant en diàleg l'experiència d'Europa amb els reptes socials i pastors d'Hondures. El bisbe serà presentat pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, membre del Dicasteri per als Bisbes i expresident de la Conferència Episcopal Espanyola. Les persones interessades a assistir a aquest dinar col·loqui, que costa 30 euros, poden apuntar-s'hi a través del web de la Tribuna Joan Carrera.

Keep calm

La guerra no té cara de dona és el títol del llibre calidoscòpic en què l'escriptora Svetlana Alexiévitch recull el testimoni de dones que van lluitar a les files de l'Exèrcit Roig durant la II Guerra Mundial. En un dels textos, la sergent Maria Nikoláevna explica que Ania Kabúrova, soldat del batalló de transmissions, agonitza enmig de les trinxeres. Una bala dels nazis li ha perforat el cor. Les altres soldats l'envolten, colpides. Just en aquest moment, com una màgia que cavalca sobre el llom del miracle, arriba Klava, la carterera del batalló. Corre. De lluny suplica a Ania que no es mori, que no es mori encara, que resisteixi, perquè du una

Experts en llindars

Lluís Muntada

carta de la seva mare. Klava s'asseu al costat d'Ania i comença a llegir: "Estimada filla meva...". Ania es reviscola i, amb un somriure serè dibuixat als llavis, espera que la carterera arribi fins a l'última paraula de la carta. Després, els ulls se li apaguen per sempre.

Tenir això que en diem "experiència vital" significa que ens hem convertit en experts en llindars, en aquell punt en què el llenguatge opera sobre els seus propis límits i mira al fons de l'abisme. Enmig del foc o esclafats per les runes del World Trade Center, moltes víctimes d'aquell atemptat van enviar un últim missatge a través del telèfon, bàsic però d'una plenitud absoluta:

"l'estimo", "gràcies!", "ets el millor que m'ha passat". Hi ha un punt en què descobrim que la paraula té un poder absolut: decretar la foscor o la llum perpètua, matar o salvar. És aquella paraula que, just sobre la frontera (de la mort, de la vida, de la dignitat, del perdó, de la condemna, de la culpa, de la humiliació, de l'adeu...) es despulla i, testamentària, sap que és insubstituïble. Són d'aquesta nuesa essencial, els missatges terminals o definitius, que, com si imitessin el vol estacionari de la libèl·lula, se suspenen durant un temps entre el Mai i el Sempre. Potser un dels reptes de viure consisteix en això: arribar a temps amb una paraula.

13a edició de Fiporc

Lurdes Artigas Casals

Riudellots revalida la capitalitat del porc

Unes 16.000 persones passen per la tretzena edició de Fiporc, sense mostra d'animals vius per la PPA, però amb el nucli central intacte: la gran àrea de tast a preus econòmics

Riudellots de la Selva, un poble de 2.125 habitants de la Selva, està considerat la capital catalana del porc: pels escorxadors que hi ha al municipi –i que en són un dels principals eixos econòmics– hi passen cada dia més de 25.000 porcs i des del 2014 organitza una fira pionera dedicada al món d'aquest animal, Fiporc. Aquest cap de setmana ha sigut ja la tretzena edició, que ha tornat a omplir els carrers del nucli antic de la població de milers de visitants; el balanç oficial parla de 16.000. El temps, certament, hi ha acompanyat, amb dies assolellats i més propis de la primavera que de l'hivern.

La pesta porcina africana ha fet que aquest any s'hagi hagut de suprimir la

mostra d'animals vius, però no ha afectat la part central de la fira: l'àrea de tast, una gran esplanada de taules i cadires amb estands per degustar tot tipus de productes del porc a preus realment econòmics. El funcionament era senzill i pràctic: es compraven tiquets a un euro i es bescanviaven pels productes. Una botifarra, un xurrasco o una ventresca a la brasa, tres tiquets. Sis croquetes (amb diferents tipus a escollir), cinc tiquets. Botifarra de perol o greixons, dos tiquets. Arròs de galta de porc i carxofes, tres tiquets i mig. Aquests són només alguns exemples porcins de l'àmplia varietat que hi havia, i que incloïa també, és clar, begudes i postres. Són tastets també per esmorzar o picar a qualsevol

hora, però el moment culminant és, sens dubte, a l'hora de dinar. Ahir a quarts de tres la zona era un formiguer de gent, amb les cues més notables a la zona de brasa i sobretot a les croquetes.

Un dels plats forts de Fiporc són també les representacions de l'especejament del porc. A l'última d'aquest any, ahir a les quatre, l'animal a especejar no era un porc sinó una truja, la carn de la qual, van explicar, "és millor perquè té més greix". L'animal havia estat sacrificat divendres i, per tant, es va avisar que la carn era "més dura" i costaria més "passar el ganivet". Però la veritat és que no vam veure que tinguessin cap problema. La demostració d'un especejament com es feia antiga-

La demostració d'especejament d'ahir a la tarda ■ L.A.

ment a la matança del porc, tot manual, no com als escorxadors on tot és mecànic, va reunir desenes de curiosos que van participar també a les preguntes

que es feien des de l'escegnari sobre, per exemple, el pes de l'animal (87 kg) i per què els porcs no poden mirar al cel (l'os del coll no pot fer aquest moviment).

Més enllà del nucli central, a Fiporc hi ha, és clar, les parts clàssiques de tota fira, com ara parades d'artesania i d'alimentació –en aquest cas amb les de productes del porc separades de la resta i situades a prop de l'àrea de tast–, una zona de tallers infantils i una d'atraccions (buscant el públic familiar), una exposició de vehicles clàssics i una de tractors. També, ja centrant-se en el món del porc, la tretzena edició ha inclòs –a banda d'un concurs de dibuix sobre el porquet que és la mascota de la fira en què han participat els nens i joves del poble– una mostra d'estris i eines de la matança del porc i una del cicle de la vida del porc. Dues dades curioses que vam llegir en aquesta última: els porcs mengen 250 quilos de menjar al llarg de la seva vida abans de ser sacrificats al cap de 22 setmanes, i el seu comportament s'assembla més al dels humans i els gossos (de fet, la capacitat d'aprenentatge del porc és equivalent a la d'un gos pastor alemany).

Dimecres 4 de març, a les 14:00 h

Dinar col·loqui

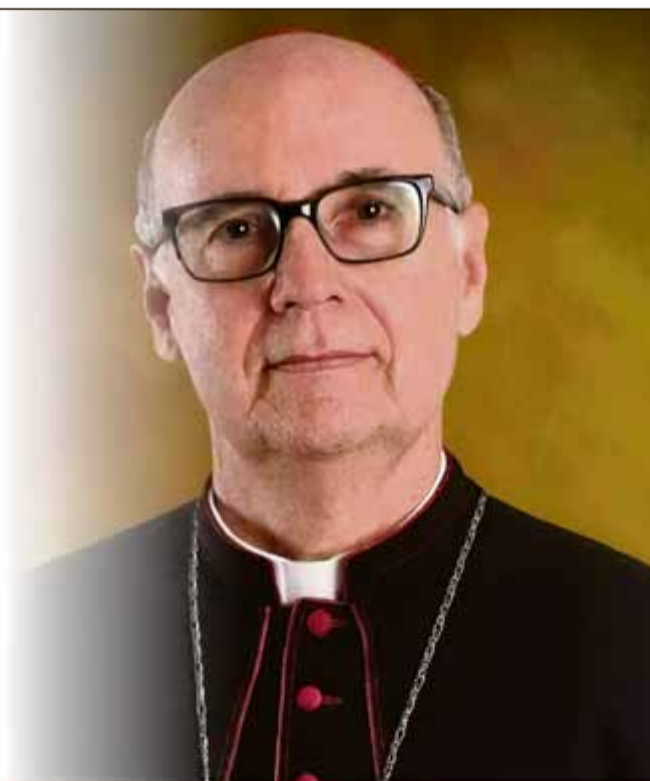
Convidat:

Josep-Vicent Nàcher

Religiós de la Congregació de la Missió, arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures. Va estudiar Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 2000 va ser destinat com a missioner a Hondures, va ser vicari episcopal de la Mosquitia. També ha estat superior regional a Hondures dels païls.

“La Sagrada Família, inspiració i futur. Europa i el cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondures”

Serà presentat per Joan Josep Omella,
Cardenal arquebisbe de Barcelona.

Per a inscripcions podeu accedir a <https://tribunajoancarrera.cat/josep-vicent-nacher/>

Data límit d'inscripció: 27 de febrer. Restaurant Pomarada de Barcelona (Passeig de Gràcia, 78 principal). Preu: 30€.

TRIBUNA
JOAN CARRERA

EL PUNT AVUI+

Els subscriptors d'EL PUNT AVUI+ tenen places reservades. Podeu telefonar al 972 186 445.

Des de Girona

Thelma Castro

No és només una placa

Vuitanta-nou restaurants de Catalunya i Andorra van ser reconeguts ahir com a restaurants recomanats per Michelin, en un acte organitzat per CaixaBank a Girona

No és només una placa, és la garantia d'una feina ben feta i, a més a més, reconeguda. Els Oscar de la restauració. I, realment, aconseguir aquesta distinció significa un abans i un després per a aquell restaurant i el seu cuiner.

L'acte dels premiats va ser molt sobri, entre els nervis d'aquells que van ser finalistes per primer cop i la serietat amb què es pren aquest guardó per tot allò que comporta. No només per a qui el guanya, sinó també per a qui el perd.

Però és un risc que, per norma general, s'està disposat a córrer. Tal com va explicar el xef del restaurant lleidatà La Boscana, Joel Castanyé, és un reconeixement que es busca i

es desitja amb "il·lusió i molta feina, cuidant cada detall" perquè l'àpat sigui tota una experiència més enllà de, simplement, omplir l'estómac.

El punt simpàtic de la gala —excepte per als gua-

Un guardó desitjat i treballat amb "il·lusió, molta feina i cuidant cada detall"

nyadors del guardó— va ser quan alguna placa va caure a terra pels nervis i va ressonar per tot l'auditori. Tant que costen de guanyar i no van arribar a sortir de l'escenari. Coses del directe. Per sort, de plaques, n'hi ha moltes, i aniran res-

taurant per restaurant a posar-la.

D'altra banda, Catalunya té 151 restaurants recomanats per Michelin, una xifra que representa gairebé un de cada cinc establiments de tot l'Estat espanyol, un reconeixement al producte de proximitat, el domini de la tècnica, l'harmonia de sabors, la creativitat i la consistència. De fet, no hi havia prou lloc a l'escenari per ajuntar-los a tots per a la foto final.

CaixaBank va ser l'encarregada d'entregar a 89 restaurants de la direcció territorial de Catalunya les plaques que els acrediten com a restaurants recomanats per la *Guia Michelin* del 2026. L'esdeveniment, celebrat a l'Auditori de Girona, va reunir més de 200

La fotografia final amb tots els guanyadors de la nit ■ CEDIDA

representants del sector entre restauradors i membres de les principals associacions professionals.

L'acte va començar amb la benvinguda de Josep M. González, director territorial de CaixaBank a Catalunya, que va reconèixer el mèrit dels 89 restaurants seleccionats i va posar en relleu el treball i el dinamisme d'un sector "estratègic i resiliència que com-

bina tradició i modernitat i que genera un enorme impacte econòmic, social i cultural". González va assenyalar que, per als grans reptes que afronta en el futur pròxim, "CaixaBank posa a la seva disposició Food&Drinks, la divisió especialitzada que aporta atenció específica i solucions adaptades a les necessitats del sector de la restauració".

L'acte va tenir la participació especial de Joel Castanyé, xef del restaurant La Boscana, que va oferir una ponència centrada en la creativitat, la gestió dels equips de cuina i la importància del producte local com a eix de la gastronomia contemporània. Castanyé va afirmar que "el futur passa per cuines arrelades al territori, però amb mirada innovadora".

Dimecres 4 de març, a les 14:00 h

Dinar col·loqui

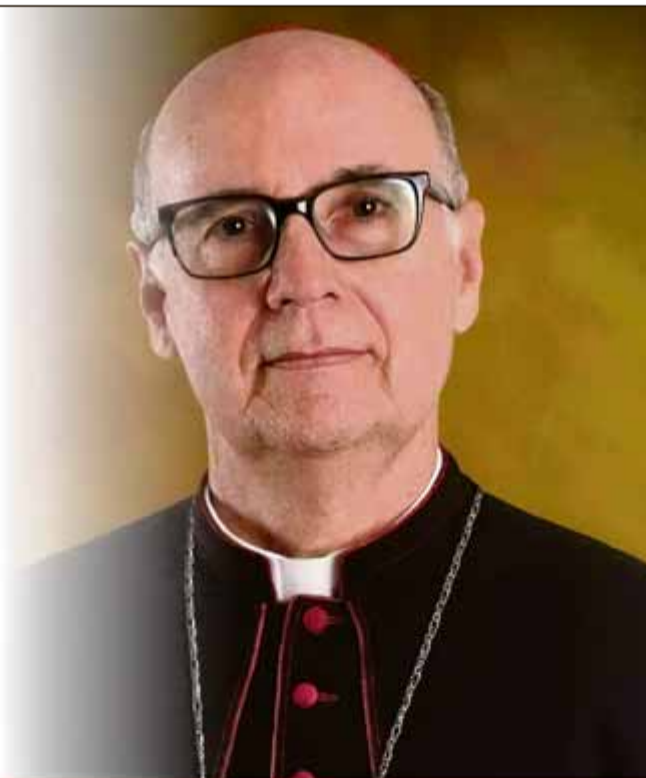
Convidat:

Josep-Vicent Nàcher

Religiós de la Congregació de la Missió, arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures. Va estudiar Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 2000 va ser destinat com a missioner a Hondures, va ser vicari episcopal de la Mosquitia. També ha estat superior regional a Hondures dels païls.

"La Sagrada Família, inspiració i futur. Europa i el cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondures"

Serà presentat per Joan Josep Omella,
Cardenal arquebisbe de Barcelona.

Per a inscripcions podeu accedir a <https://tribunajoancarrera.cat/josep-vicent-nacher/>

Data límit d'inscripció: 27 de febrer. Restaurant Pomarada de Barcelona (Passeig de Gràcia, 78 principal). Preu: 30€.

TRIBUNA
JOAN CARRERA

EL PUNT AVUI+

Els subscriptors d'EL PUNT AVUI+ tenen places reservades. Podeu telefonar al 972 186 445.

Josep-Vicent Nàcher, arquebisbe de Tegucigalpa: “Europa s’edifica sobre arrels de fe”

Tribuna Joan Carrera Dc. 4/03/2026

Fotografia: Tribuna Joan Carrera.

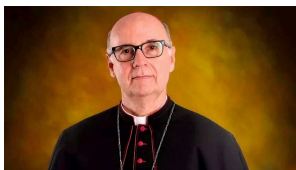
L'arquebisbe de Tegucigalpa, el paül **Josep-Vicent Nàcher** (València, 1964) ha protagonitzat aquest dimecres 4 de març la dotzena edició de la Tribuna **Joan Carrera**, on ha reflexionat

Milwaukee, WI Hotel Room

Find the Best Rates for Days Inn & Suites Milwaukee. Book Today and Guest Reservations

cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondure" ha reunit més d'un centenar d'assistents, que ha suposat completar l'aforament màxim previst del restaurant Pomarada de Barcelona.

L'arquebisbe Nàcher ha estat presentat pel Cardenal **Joan Josep Omella**, justament, el cardenal arquebisbe de Barcelona va fer la primera presentació en iniciar-se la Tribuna l'any 2022, quan es va convidar el cardenal arquebisbe de Rabat, el salesià **Cristòbal López**. El cardenal de Barcelona ha explicat que amb el Cardenal Nàcher es van conèixer a Roma, al Sínode de la Sinodalitat, i que el seu predecessor, el cardenal Madariaga li va comentar: "tot el que puc dir d'ell és bo". "Fa olor d'ovella", ha afegit Omella.

L'arquebisbe de Tegucigalpa, Josep-Vicent Nàcher, ponent de la XII Tribuna Joan Carrera

L'acte ha estat introduït pel president de la Fundació Veü, **Cinto Busquet**, que juntament amb l'Institut Mounier és una de les darreres institucions que s'han sumat a la Tribuna Joan Carrera. Un projecte que va sumant adhesions a mesura que celebra edicions. Entre els assistents, s'hi comptava **Livio Cesar Ramírez**, cònsul d'Hondures a Barcelona; **Josep Maria Turull**, rector de la basílica de la Sagrada Família i el director general d'affers religiosos de la Generalitat, **Ramon Bassas**. Hi ha assistit també **Glòria Plana Planas**, cosina germana del bisbe Joan Carrera i Planas.

HA DEFINIT L'ESGLÉSIA "NO NOMÉS COM A MARE I MESTRA, SINÓ TAMBÉ COM A

El prelat ha iniciat la seva intervenció amb paraules d'agraïment "és tot un honor ser aquí avui" i també de record cap al bisbe Carrera, de qui ha destacat "el seu amor a l'Església, a la seva terra, i a les persones". I ha plantejat des del principi el nucli de la seva proposta: "El que jo proposo és que deixem que la Sagrada Família ens parli a nosaltres, als europeus, als centreamericans i al món sencer".

Antonio Spadaro: "Lleó XIV vol conèixer quina és la temperatura de l'Església en aquest moment"

En referència al temple barceloní, ha subratllat el seu valor catequètic: "La Torre de Jesucrist és una catequesi de 172,5 metres d'alçada. Els cristians no ens fonamentem només en l'esperança humana, sinó en la de Crist". I ha confessat amb emoció: "Sincerament, quan era estudiant, mai vaig pensar que jo arribaria a veure-la construïda".

Des de la distància centreamericana, el bisbe ha ofert també una reflexió crítica sobre la realitat europea, tot advertint que "a Europa no es considera la fertilitat com una benedicció sinó una decisió autònoma de cadascú" i que existeix "l'ocultació palesa de la fe en l'àmbit públic". Tanmateix, ha expressat una "admiració creixent" pels valors europeus, com la integració de les persones amb capacitats diferenciades, el respecte als drets humans, la sensibilitat envers les minories, la cura del medi ambient i la centralitat de la democràcia. "Són signes i exemples admirables per a tota la humanitat", ha afirmat.

seria un error que en llocs tan diferents l'església prengues la mateixa forma". Per això, ha volgut definir l'església "no només com a mare i mestra, sinó també com a filla i alumna", ja que tota església local pot aprendre de les altres alhora que l'església ha rebut, com una filla, el do de la fe.

Una crida final a viure sense por

Nàcher ha descrit la Sagrada Família com una metàfora d'Europa: "Si la Sagrada Família se sosté sobre columnes que són arbres de pedra, Europa s'edifica sobre arrels de fe", tot afegint que "Europa està cridada a ser una gran Sagrada Família".

Abans del torn de paraules, Nàcher ha insistit que "Europa necessita elevar la seva mirada i buscar Déu. No tenir por de la bellesa que transcendeix la raó". I ha tancat amb una exhortació ben clara: "Que Europa no temi aixecar la mirada i es deixi inspirar per la santedat i la bellesa de la Sagrada Família".

Finalment, el prelat, nascut a València, format a Barcelona com a paül i ara, bisbe a Hondures, ha acabat fent una invitació a redescobrir la basílica barcelonina no només com un monument universal, sinó com un signe viu capaç d'inspirar el futur espiritual i social d'Europa i del món. 'Esperem que molt aviat Antoni Gaudí sigui reconegut Beat', ha afegit. El prelat ha respost múltiples preguntes dels assistents sobre diferents temes socials i religiosos, tant d'Hondures com d'Europa.

La propera Tribuna serà el dimecres 3 de juny a càrrec de la teòloga i laica feminista **Cristina Inogés**, participant en els darrers sínodes.

Josep-Vicent Nàcher

ser destinat com a missioner a Hondures, on ha estat gestor de projectes d'evangelització, formació i educació. Va ser vicari episcopal de la Mosquitia, allà va impulsar la ràdio parroquial, 'Kupia Kumi' i la creació de dos projectes educatius que atenen 1.100 infants i joves. També ha estat superior regional a Hondures dels païls.

*Actes, Espiritualitat, Episcopat, Societat, Comunicació,
Bones notícies, Teologia*

Tribuna Joan Carrera

Configuració de privadesa i de galetes

Gestionat per Google. Compleix el TCF de l'IAB. CMP ID: 300

El religiós de la Congregació de la Missió i arquebisbe de Tegucigalpa ofereix la seva visió sobre el temple de Gaudí en la dotzena edició de la Tribuna Joan Carrera

Josep-Vicent Nácher: “La visita del papa a la Sagrada Família serà molt positiva per a la fe i per al país”

Jordi Pacheco

5 de març de 2026

Josep-Vicent Nácher, arquebisbe de Tegucigalpa. | Foto: Flama

Després de molts anys, l'arquebisbe de Tegucigalpa, **Josep-Vicent Nácher** (València, 1954), ha tornat per uns dies a Barcelona i ha quedat gratament sorprès pel notable progrés en la construcció de la basílica de la Sagrada Família. “O soc massa vell, o les obres han avançat molt de pressa”, bromeja des del restaurant Pomarada de la ciutat comtal, on aquest dimecres ha protagonitzat la dotzena edició de la Tribuna Joan Carrera amb una dissertació titulada sobre **“La Sagrada Família, inspiració i futur. Europa i el cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondures”**.

Com valora que el papa hagi decidit venir a Barcelona a presidir el centenari de la mort d'Antoni Gaudí a la Sagrada Família?

Em sembla meravellós. El papa Lleó XIV ha tingut molts encerts. És una persona que medita, pensa bé les coses i pren decisions amb seguretat, acompanyat per l'Esperit Sant. Un dels encerts és venir aquí

pel centenari de la mort de Gaudí, no sé si aquell dia ja ens n'anunciaran la beatificació, tant de bo ho faci. Preguem i ens encomanem al Senyor perquè això sigui una realitat aviat, ja que la figura de Gaudí pot ser molt significativa per al segle XXI. Feia 15 anys que no venia un papa a Catalunya i aquesta nova visita serà molt beneficosa per a la fe i per al país.

En la seva primera compareixença pública com a bisbe electe de Tegucigalpa va dir que els pilars de l'Església són oració, Paraula i caritat. Tot això es troba dins la Sagrada Família?

En efecte. Aquestes dimensions són ben presents a la Sagrada Família. És un temple inspirador coses perquè ens fa aixecar la mirada cap al cel. Vivim en un món en què es parla ja de la síndrome del coll doblegat, de tant mirar els nostres telèfons intel·ligents. Davant d'això, Gaudí ens convida a elevar la visió cap a una fe més profunda, cosa que és molt necessària.

El religiós missioner valencià va exposar la seva visió sobre la Sagrada Família a la Tribuna Carrera, celebrada al restaurant Pomarada. | Foto: 'Flama'

Aquest passat dimarts vostè va tenir ocasió de visitar la basílica després de molts anys a Hondures. Quina impressió li va produir?

Mentre caminava cap allà i la vaig començar a veure entre els carrers, em vaig emocionar molt. Veia persones passar que ni tan sols miraven cap allà, i em va sobtar, ja que es tracta d'un lloc on ve gent d'arreu del món. Potser estem molt acostumats als béns que tenim i no els sabem agrair prou. Però la veritat és que la Sagrada Família és un homenatge a la bellesa que ens parla de Déu, és tota una referència, una inspiració, perquè vivim en un món molt racionalitzat i immanent. I aquestes experiències de bellesa ens humanitzen autènticament, ja que l'ésser humà no és només el que es pot consumir o comprar. És molt més que això.

En un país com Hondures, amb tanta violència i pobresa, de quina manera es concreta la missió de l'Església?

L'Església sempre té la missió de portar l'evangeli, que és el que transforma i dona esperança, sigui en entorns rurals o urbans, rics o pobres. Ho hem de fer sense descans, amb fidelitat i perseverança allà on ens trobem.

Com va el procés d'aterrar la sinodalitat a la seva diòcesi de Tegucigalpa un any després de l'aprovació d'aquesta darrera fase?

Aquesta setmana han sortit ja dos documents de diferents grups d'estudi, un sobre la missió digital i un altre sobre la formació dels capellans. Hauran de ser estudiats pel papa, però, no obstant això, ja contenen pistes valuoses per nosaltres i per a cada diòcesi sobre com treballar aquests aspectes. Aquests informes no són un final sinó un començament.

Pel que fa a Tegucigalpa i Hondures, des d'un punt de vista general, hem viscut la sinodalitat des de fa molt de temps, però correm el risc de no continuar avançant. Per això no ens podem conformar amb la feina feta. Hi ha molts aspectes, com transparència, rendició de comptes, escolta, que estem cridats a promoure. Hi ha hagut una bona recepció de la sinodalitat, però no ens podem conformar només amb el camí fet fins ara.

Josep-Vicent Nácher, a l'assemblea del Sínode. | Foto: Vatican Media

Vostè ha viscut la sinodalitat com a missioner a Hondures, des de molt abans del sínode sobre aquest tema convocat pel papa Francesc.

Gràcies a Déu, la sinodalitat és un treball d'escolta i de col·laboració, que no és tan innovador en alguns llocs del món, com ara Hondures o molts altres països de l'Amèrica Llatina. Però insisteixo: hi ha molt a fer encara, i el papa Lleó XIV ha deixat clar que el camí de la sinodalitat ha de continuar endavant i que és el gran camí de l'Església dels nostres dies.

La Sagrada Família contra Trump

L'arquebisbe de Tegucigalpa, Josep Vicent Nácher, valencià format a Catalunya, intervé davant la Tribuna Joan Carrera, on contraposa els valors que simbolitza Gaudí davant el "desordre mundial"

Sánchez entona el «no a la guerra» per mantenir el pols a Trump

Trump trencarà relacions comercials amb Espanya pel xoc sobre l'Iran: «És un aliat terrible»

ARA A PORTADA

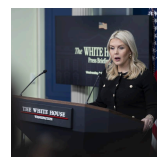
Espanya enviarà una fragata per protegir Xipre del conflicte a l'Orient Mitjà

Redacció

La Casa Blanca assegura que Espanya accepta «cooperar militarment» amb els EUA i la Moncloa ho nega

Natàlia Pinyol

Publicat el 04 de març de 2026 a les 20:42

El **catolicisme catalanista** i progressiu no perd pistonada. Fa temps que ha posat fil a l'agulla per desplegar una xarxa diplomàtica intensa. Moltes entitats d'aquest sector estan organitzades en la **Tribuna Joan Carrera**, promoguda pel **Grup Sant Jordi** de Defensa dels Drets Humans, junt amb Justícia i Pau, l'Escola Cristiana, la Fundació Catalunya Religió i la Fundació Vedruna, entre d'altres. Si fa uns mesos van convidar el jesuïta Antonio Spadaro, un curial vaticà amb ascendent durant el pontificat de **Francesc**, aquest dimecres han donat veu a **Josep Vicent Nácher**, un valencià format a Catalunya que és arquebisbe de **Tegucigalpa**, a Hondures. Nácher ha parlat sobre la significació de la **Sagrada Família** enmig del “desordre mundial”.

En un acte conduït amb grapa per la periodista Glòria Barrete, directora de *Catalunya Religió*, el cardenal arquebisbe de Barcelona, **Juan José Omella**, ha presentat el conferenciant, a qui ha presentat com un “model de sinodalitat”. Omella ha definit la sinodalitat com un “**caminar junts**”. Ha explicat que es van conèixer fa dos anys a Roma i que ell li parlava en castellà al saber que era ciutadà espanyol, però va veure que Nácher li contestava en català i ell també ho va fer.

Nácher s'ha mostrat com un prelat de línia **progressista**, elogiós de Francesc i de l'actual Papa, **Lleó XIV**, i ha parlat d'una societat abocada a mirar cap a baix, “sempre als mòbils”, reclamant aixecar la mirada, potser

fins al cim de la Torre de Jesús que, encimbellada a dalt del temple de Gaudí, convoca a recuperar els valors fundacionals del cristianisme. Ha citat Gaudí quan deia que “l’originalitat és tornar als **orígens**” i ha criticat “l’ocultació de la fe en l’espai públic” que, a parer seu, caracteritza la cultura europea. Tot seguit, però, ha elogiat els aspectes positius de la realitat europea: “Preservar la democràcia com a bé indiscutible, la sensibilitat per le sminories o la defensa del medi ambient, que és la defensa de la creació”.

L’arquebisbe Nàcher, que es va formar a la Facultat de Teologia de Catalunya, ha reivindicat el llegat del cristianisme, preguntant si es pot entendre Europa sense el cristianisme i a l’inrevés, i afirmant que “Europa ha de defensar més els seus principis que les seves fronteres”, sempre en la idea gaudiniana de recuperar els orígens. “Europa s’identifica sobre **arrels de fe**”, ha insistit, fent una crida perquè Europa sigui “una gran Sagrada Família”.

En el col·loqui posterior, se li ha preguntat per les polítiques de **Donald Trump** i pel paper de l’Església davant els conflictes auspiciats pel mandatari nord-americà. Nàcher ha citat el Papa criticant l’atac contra l’Iran i ha explicat les vicissituds polítiques a Hondures, en què Trump també va intervenir per condicionar les eleccions. Aquí s’ha mostrat prudent perquè ha dit que no li agrada pronunciar-se sobre política hondurenya fora del seu país. Però ha estat molt clar quan ha resumit la línia de l’Església enfront la cursa bel·licista menada per trump: “La pau sigui amb tots vosaltres”.

Mons. Josep-Vicent Nácher: «Europa està cridada a ser una gran Sagrada Família»

L'arquebisbe de Tegucigalpa parla de la Sagrada Família, Europa i el cristianisme en un dinar-col·loqui Tribuna Joan Carrera

04 març, 2026 - SMUNOZ

Fotos: A. Codinach / S. Muñoz

Mons. Josep-Vicent Nácher, arquebisbe de **Tegucigalpa**, ha defensat aquest dimecres des de Barcelona que «Europa està cridada a ser una gran Sagrada Família». Durant la dotzena edició del dinar-col·loqui **Tribuna Joan Carrera**, el també president de la **Conferència Episcopal d'Hondures** ha descrit la Sagrada Família com una metàfora del continent: «**Si la Sagrada Família se sosté sobre columnes que són arbres de pedra, Europa s'edifica sobre arrels de fe**» ha afegit.

«Que Europa no temi a aixecar la mirada i es deixi inspirar per la Sagrada Família»

Durant la seva intervenció, l'arquebisbe de Tegucigalpa ha remarcat que la basílica «parla totes les llengües i transcendeix fronteres». «Antoni Gaudí veia la bellesa com una crida universal capaç d'unir persones de diferents procedències, tal com Europa aspira amb els seus pobles. **Que Europa no temi a aixecar la mirada i es deixi inspirar per la santedat i la bellesa de la Sagrada Família**», ha emfatitzat.

A més, en una entrevista prèvia concedida a Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, Mons. Josep-Vicent Nácher ha destacat que «la Sagrada Família, amb la torre central, és una **catequesi magnífica de la centralitat de Jesucrist** que el món convé que conegui. «En ell hi ha la salvació i que l'Església ha de proclamar de manera directa i expressa», ha apuntat.

«Esperem que molt aviat Antoni Gaudí sigui reconegut Beat»

Finalment, l'arquebisbe de Tegucigalpa, nascut a València i format a Barcelona com a paül, ha acabat convidant a redescobrir el temple com **un signe viu capaç d'inspirar el futur espiritual i social d'Europa i del món**. També ha afegit que espera «**que molt aviat Antoni Gaudí sigui reconegut Beat**».

«Mons. Josep-Vicent Nácher és un home de contacte, que ja portava en les entranyes la sinodalitat»

El cardenal **Joan Josep Omella**, arquebisbe de Barcelona, ha presentat l'arquebisbe de Tegucigalpa, tot explicant que es van conèixer a Roma, al Sínode de la Sinodalitat. Durant la seva intervenció, el prelat barceloní ha comentat que Mons. Josep-Vicent Nácher «és un home de cor obert i de contacte, que ja portava en les seves entranyes la sinodalitat. Entenc que el papa Francesc el nomenés membre del **Sínodo de la Sinodalitat**». «És un home molt senzill, que ha sabut estar amb els pobres i ha compartit la seva pobresa», ha manifestat.

Finalment, ha afegit que el predecessor de Mons. Josep-Vicent Nácher, el cardenal Madariaga, li va dir al cardenal Omella: «todo lo que puedo decir de él es bueno. Como dijo el papa Francisco, es un buen pastor que con olor a ovella».

Tribuna Joan Carrera

Mireia Rourera

Alçar la mirada i reivindicar Europa

L'arquebisbe de Tegucigalpa, el valencià que va estudiar a Barcelona Josep-Vicent Nàcher, apel·la a la Sagrada Família com a símbol d'un continent que ha de salvar la democràcia

“No és el temple expiatori dissenyat per Gaudí una imatge d'Europa i de la mateixa humanitat?” Ho va preguntar ahir l'arquebisbe de Tegucigalpa, Josep-Vicent Nàcher, a la Tribuna Joan Carrera, on, parlant del gran temple de Gaudí i dels valors mateixos de Gaudí (la fraternitat, l'acollida, el respecte, la justícia social...), va apel·lar a Europa perquè sigui “una Sagrada Família per a la humanitat”. “Europa necessita elevar la mirada, i no només per deixar de mirar el mòbil, sinó per, sobretot, buscar Déu”, va dir. I ho va dir amb la senzillesa del missioner que ve d'un país pobre (dels deu milions d'habitants que té Hondures, dos han emigrat, i té un PIB set vegades inferior al de Catalunya), un país que en aquest desordre mundial ha vist com les eleccions les guanyava el candidat dels rics (llegiu-hi Trump), on els seus compatriotes necessiten, també, la bellesa per sobreviure. Josep-Vicent Nàcher (“el vaig conèixer en el sínode a Roma i només em

Josep-Vicent Nàcher parlant, ahir, a la Tribuna Joan Carrera, que organitza el Grup Sant Jordi i El Punt Avui ■ JUANMA RAMOS

parlava en valencià”, va dir el cardenal Omella, convidat a l'acte) va denunciar que al continent americà (sobretot allà) “els grans tenen drets i els petits, obli-gacions”, i va reivindicar Europa, un continent que si bé, va dir, té debilitats (i va citar, entre d'altres, haver

tret la fe de l'àmbit públic), té uns grans valors humans i és garant de la democràcia. “Europa integra les persones amb capacitats diferenciades, té respecte pels drets humans i sensibilitat pels drets de les minories, cura de la Casa Comuna, el medi ambient, i

exigeix els drets individuals per sobre les obligacions de les administracions públiques. Però per sobre de tot, a Europa, a diferència d'altres continents, la democràcia encara és considerada un bé indiscutible.” I va puntualitzar: “Aquests valors que vostès donen

per descomptats són molt importants i estan en declivi en això que anomenem «nou no-ordre mundial».” “Aquesta Europa que coneixem, segurament, ha desenvolupat l'estil de vida més just i pròsper de la història, però no ho ha sabut comunicar adequadament.

Reivindiquem-la ara i sempre”, va dir.

El menjador més gran del restaurant Pomarada, del passeig de Gràcia, va tornar a quedar petit ahir per a la que va ser la dotzena edició de la Tribuna Joan Carrera, que organitza el Grup Sant Jordi en defensa dels drets humans i aquest diari, El Punt Avui, un dinar col·loqui en què s'analiza la situació actual del cristianisme a Europa i al món, com a fet religiós però sobretot com a fet cultural, social i de pensament.

Europa ha d'eleva la mirada, i no només per deixar de mirar el mòbil, sinó per buscar Déu

Nàcher, missioner paül, un home senzill que no va defugir cap pregunta, va ser molt ben acollit. Va reivindicar el cristianisme d'Europa i els valors del cristianisme al món i va recordar que la nova guerra que acaba de ser començada (per Trump, una altra vegada) ja ha estat replicada pel papa Lleó XIV (que podria venir a Barcelona amb el pa sota l'aixella pel que fa a la beatificació de Gaudí). La propera edició de la Tribuna Joan Carrera, el 2 de juny, estarà protagonitzada per la teòloga feminista Cristina Inogés.

José Vicente Nácher: "La visita del papa a la Sagrada Familia será muy positiva para la fe y para el país"

El religioso de la Congregación de la Misión y arzobispo de Tegucigalpa reflexiona sobre el templo de Gaudí en la duodécima edición de la Tribuna Joan Carrera. "La Sagrada Familia es un homenaje a la belleza que nos habla de Dios; es toda una referencia, una inspiración, porque vivimos en un mundo muy racionalizado e inmanente"

El arzobispo valenciano, en Barcelona. | Agencia Flama

Jordi Pacheco

05 Mar 2026 - 13:07

Después de muchos años, el arzobispo de Tegucigalpa, José Vicente Nácher (Valencia, 1954), ha vuelto por unos días a Barcelona y ha quedado gratamente sorprendido por el notable progreso en la construcción de la basílica de la Sagrada Familia. "O soy demasiado viejo, o las obras han avanzado muy deprisa", bromea desde el restaurante Pomarada de la ciudad condal, donde este miércoles ha protagonizado la duodécima edición de la Tribuna Joan Carrera con una disertación titulada "**La Sagrada Familia, inspiración y futuro. Europa y el cristianismo, vistos por un obispo de Honduras**".

Pregunta. ¿Cómo valora que el papa haya decidido venir a Barcelona a presidir el centenario de la muerte de Antoni Gaudí en la Sagrada Familia?

Respuesta. Me parece maravilloso. El papa León XIV ha tenido muchos aciertos. Es una persona que medita, piensa bien las cosas y toma decisiones con seguridad, acompañado por el Espíritu Santo. Uno de esos aciertos es venir aquí por el centenario de la muerte de Gaudí. No sé si ese día ya nos anunciarán su beatificación; ojalá lo haga. Rezamos y nos encomendamos al Señor para que esto sea una realidad pronto, ya que la figura de Gaudí puede ser muy significativa para el siglo XXI. Hacía 15 años que no venía un papa a Cataluña y esta nueva visita será muy beneficiosa para la fe y para el país.

P. En su primera comparecencia pública como obispo electo de Tegucigalpa dijo que los pilares de la Iglesia son oración, Palabra y caridad. ¿Todo eso se encuentra dentro de la Sagrada Familia?

R. En efecto. Estas dimensiones están muy presentes en la Sagrada Familia. Es un templo que inspira muchas cosas porque nos hace levantar la mirada hacia el cielo. Vivimos en un mundo en el que ya se habla del síndrome del cuello doblado, de tanto mirar nuestros teléfonos inteligentes. Frente a eso, Gaudí nos invita a elevar la mirada hacia una fe más profunda, algo que es muy necesario.

El religioso misionero valenciano expuso su visión sobre la Sagrada Familia en la Tribuna Carrera, celebrada en el restaurante Pomarada. | Agencia Flama

P. Este pasado martes usted tuvo ocasión de visitar la basílica después de muchos años en Honduras. ¿Qué impresión le produjo?

R. Mientras caminaba hacia allí y la empecé a ver entre las calles, me emocioné mucho. Veía pasar a personas que ni siquiera miraban hacia ella, y me sorprendió, ya que se trata de un lugar al que viene gente de todo el mundo. Quizá estamos muy acostumbrados a los bienes que tenemos y no sabemos agradecerlos suficientemente. Pero la verdad es que la Sagrada Familia es un homenaje a la belleza que nos habla de Dios; es toda una referencia, una inspiración, porque vivimos en un mundo muy racionalizado e inmanente. Y estas experiencias de belleza nos humanizan auténticamente, ya que el ser humano no es solo lo que se puede consumir o comprar. Es mucho más que eso.

P. En un país como Honduras, con tanta violencia y pobreza, ¿de qué manera se concreta la misión de la Iglesia?

R. La Iglesia siempre tiene la misión de llevar el evangelio, que es lo que transforma y da esperanza, tanto en entornos rurales como urbanos, ricos o

pobres. Debemos hacerlo sin descanso, con fidelidad y perseverancia allí donde nos encontremos.

P. ¿Cómo va el proceso de aterrizar la sinodalidad en su diócesis de Tegucigalpa un año después de la aprobación de esta última fase?

R. Esta semana ya han salido dos documentos de diferentes grupos de estudio: uno sobre la misión digital y otro sobre la formación de los sacerdotes. Tendrán que ser estudiados por el papa, pero aun así ya contienen pistas valiosas para nosotros y para cada diócesis sobre cómo trabajar estos aspectos. Estos informes no son un final, sino un comienzo.

R. En lo que respecta a Tegucigalpa y Honduras, desde un punto de vista general, hemos vivido la sinodalidad desde hace mucho tiempo, pero corremos el riesgo de no seguir avanzando. Por eso no podemos conformarnos con el trabajo realizado. Hay muchos aspectos —como la transparencia, la rendición de cuentas y la escucha— que estamos llamados a promover. Ha habido una buena acogida de la sinodalidad, pero no podemos conformarnos solo con el camino recorrido hasta ahora.

José Vicente Nácher, en la asamblea del Sínodo. | Vatican Media

P. Usted ha vivido la sinodalidad como misionero en Honduras, desde mucho antes del sínodo sobre este tema convocado por el papa Francisco.

R. Gracias a Dios, la sinodalidad es un trabajo de escucha y colaboración que no es tan innovador en algunos lugares del mundo, como Honduras o muchos otros países de América Latina. Pero insisto: todavía hay mucho por hacer, y el papa León XIV ha dejado claro que el camino de la sinodalidad debe continuar adelante y que es el gran camino de la Iglesia de nuestros días.

Arquebisbe Náchter: “Si l’Església diu el que alguns volen sentir, l’utilitzen i la tiren a la brossa”

Glòria Barrete Vélez

Dv. 6/03/2026

Foto: Hugo Fernández

president de la conferència episcopal hondurenyana—, ha estat convidat a la **Tribuna Joan Carrera**. Amb un parlar pausat, prudent i sovint preventiu, Náchter ens rep a l'acabar la trobada i reflexiona sobre el paper públic de l'Església, la polarització actual i el risc de voler instrumentalitzar una Institució. “Si l'Església diu el que alguns volen sentir, l'utilitzen i la tiren a la brossa”, adverteix.

La imatge que tenim del missioner antic, com la figura que va a ensenyar a d'altres ha canviat molt. Què significa avui dia ser missioner?

Sortir. Sortir d'on estàs, que no és fàcil. Sortir d'un mateix, també. I trobar-te amb altres rostres, amb altres persones, i deixar-te també impactar. L'evangelització sempre és de cor a cor. Ara és una expressió que està de moda —és del cardenal Newman—, però ben certa de fa anys. Un bon missioner crec que sempre ha estat una persona que ha parlat des del cor i que ha deixat que el cor de les persones l'impacti. Pot haver excepcions, abans i ara també, però crec que sempre en la història de l'evangelització hi ha hagut missioners que han donat la seva vida de forma literal per allò i per aquelles persones amb qui estaven compartint.

**Josep-Vicent Náchter,
arquebisbe de
Tegucigalpa: “Europa
s’edifica sobre arrels de
fe”**

Al final és portar una Bona Notícia, no?

Sempre, un portar un anunci, una bona nova. És novetat, però és una bona nova que no s'imposa, sinó que s'implanta i es

missioner?

Estem sempre aprenent. Jo ara estic aprenent a ser bisbe, estic aprenent a ser sacerdot. Hem d'estar sempre disposats a deixar-nos conduir pel Senyor. Crec que el que es queda a la seva terra també ha d'estar disposat perquè els fidels, la vida de cada setmana, el vagin formant. I el que ho fa en un lloc diferent del seu origen ha d'estar disposat a deixar-se transformar per les persones amb qui està. És un intercanvi de dos.

UN POBLE S'EXPRESSA EN UNA CULTURA,
I UNA CULTURA ES TRANSMET A TRAVÉS
D'UNA LLENGUA

I també la llengua, no?

Ah, sí, també convé molt quan la llengua és diferent. Jo no he sigut capaç de canviar-la del tot, encara se'm nota molt que soc valencià, però crec que m'ho perdonen.

També serveix per als que venen aquí? És important que els missioners i seminaristes que venen aquí d'altres països entenguin la llengua del país?

Evidentment, sens dubte. Un poble s'expressa en una cultura, i una cultura es transmet a través d'una llengua. És molt important. No és l'únic aspecte, perquè seria reduir-ho massa, però sí que és una de les coses importants. Quan parlem de cultures indígenes o pobles petits, potser es fa més significatiu.

Per què?

Això significa proximitat. Hi ha una manera de fer. Tenir una actitud de respecte i de deixar-se enriquir. S'ha de tenir voluntat d'estar a prop. Tan debò que no ho perdem mai.

FINS A LA MÉS ACOMODADA

Hondures és un país amb un alt índex de violència en certes zones. Hi ha hagut algun moment especialment perillós?

Potser no he viscut un moment així. És un país d'extrema violència en alguns llocs. Potser hi ha hagut algun moment del qual no soc conscient. Sí que m'he mogut per llocs que qualsevol diria que són perillosos. Però de veritat que no he tingut consciència de perill per la meva figura. No anava Josep Vicent, anava el pare Josep Vicent. El capellà a Hondures és una figura molt respectada. Sabent uns i altres que vas per estar amb la gent, per visitar els malalts, per celebrar l'Eucaristia, no he estat mai una figura conflictiva. Crec que els sacerdots som dels pocs que podem moure'ns en diferents registres: des de la casa més pobra fins a la més acomodada, i en totes som ben rebuts i podem entrar amb naturalitat.

L'Església en alguns països ha tingut un paper de denúncia social o política. A Hondures és veu profètica que incomoda o intenta ser respectuosa i equilibrada?

Intentem ser respectuosos i equilibrats. Després, cada bisbe té dret d'expressar el seu parer, i és molt bo que siguem diferents. En un grup humà hi ha diferències, i això és bo. Hi ha qui voldria que l'Església digués certes coses de manera reactiva, però nosaltres procurem fer-ho de manera propositiva. L'Església no només viu un àmbit profètic, sinó també sapiencial i sacerdotal. Si ens quedem només en un aspecte, ens poden instrumentalitzar. "Sí, usted diga esto, muy bien", i quan ja ho has dit, ja t'han usat i et tiren a la brossa. Hem d'estar on hem d'estar, dir el que hem de dir i recentrar-nos en Jesucrist.

sigui una veu amada. Han passat circumstàncies i no sabem quines vindran. El que vingui ens correspon afrontar-ho juntament amb el poble i tractar de donar esperança.

Quines són les injustícies que travessen Hondures?

Desigualtats d'accés als mitjans, a la prosperitat. Deficiències enormes dels serveis públics, sobretot en salut i educació. L'economia no acaba de despegar. El treball formal és només un 20%. És un percentatge baixíssim. Hi ha un 80% d'economia submergida. Això vol dir que no hi ha impostos, no hi ha economia formal. I és una economia de supervivència. És dur.

Fa uns anys es van fer famoses a Hondures i altres països llatinoamericans les "caravanes de la migració", com està actualment aquest tema?

La cosa ha variat bastant, però el que sí segueix passant és que polítics d'extremes oposats, uns i altres, coincideixen en deixar marxar els hondurenys. Per a un país deixar marxar la gent, és perdre vitalitat, oportunitats i economia, perquè estan produïnt en un altre país. Jo calculo, perquè no m'ho han confirmat, que un 50% dels graduats de les universitats marxen fora del país. A Alemanys hi ha centenars de metges hondurenys, per exemple.

I l'Església llatinoamericana com està?

Crec que està molt equilibrada. No ha despegat com s'esperava, però té una certa maduresa. Existeix el CELAM, la Conferència Episcopal Llatinoamericana. És mítica, però està viva. Hi ha una gran identitat llatinoamericana, i crec que és una referència. L'Església llatinoamericana és un dels punts amb què el Sant Pare i el camí sinodal poden comptar.

ON TROBAREM EL PUNT COMÚ ÈTIC,
HUMÀ, PER FONAMENTAR-NOS? S'ESTÀ

L'humanitat necessita trobar punts en comú que siguin referència respectada per uns i altres. Els que estan atacant i tirant míssils també són persones de fe. On trobarem el punt comú ètic, humà, per fonamentar-nos? S'està creant un odi que durarà generacions. És un tema molt important.

L'armamentisme creixerà, les fronteres es mantindran fortes. El que es va treballar als anys 50, 60, 70 i 80 està en retrocés. No sé si això durarà dècades. Les velocitats del món són molt ràpides. Potser d'aquí cinc anys tot serà diferent.

Què ha de dir l'Església europea davant tots els enfrontaments mundials dels darrers dies?

Quina Europa? Ho dic perquè veiem aquesta setmana que hi ha diferents respostes possibles. Sobre l'atac a l'Iran, el Papa ja s'ha pronunciat, en total continuïtat amb el que ell porta dient des del primer dia, 'la pau sigui amb vosaltres'. L'Església no reacciona a uns míssils, sinó que és conseqüent en el seu anunci en favor de la fraternitat humana.

El Papa *visitarà Catalunya al juny*. Què hauria de dir a la societat catalana?

El que ell consideri que ha de dir. Però estic segur que serà una paraula d'esperança, de veritat il·luminadora. Farà molt de bé a l'Església i a la societat.

Vida Religiosa, Espiritualitat, Episcopat, Societat, Política, Altres, Hondures, Tribuna Joan Carrera, economia, Visita Papa a Barcelona, Iran, pau, entrevista

(HTTPS://WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT)

(https://www.catalunyacristiana.cat/)

Josep-Vicent Nácher: "La Sagrada Família és una catequesi magnífica de la centralitat de Jesucrist"

Entrevista a l'arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures

Foto: Agustí Codinach

🕒 6 de març 2026

Carme Munté Margalef

Josep-Vicent Nácher, religiós de la Congregació de la Missió, arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures, va néixer al barri valencià de Montolivet el 10 d'abril del 1964. L'any 2000 va ser enviat a Hondures com a missioner i el 2023 va ser nomenat pel papa Francesc arquebisbe de Tegucigalpa en substitució del cardenal Óscar ^

([HTTPS://WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT](https://www.catalunyacristiana.cat))

formar com a pare paül (<https://www.catalunyacristiana.cat/arquebisbe-josep-vicent-nacher-europa-esta-cridada-a-ser-una-gran-sagrada-familia/>).

Com valora l'experiència de ser pastor de la diòcesi hondurenys de Tegucigalpa?

La valoro amb agraïment al Senyor perquè és una crida que no esperava i a la qual intento respondre. També és un signe de la universalitat de l'Església i de com continua complint la seva missió al món.

Quina és la situació que es viu a Hondures a nivell de violència causada per les bandes?

Hondures, com Amèrica Central en el seu conjunt, és un país petit que recull la situació del que passa al món i que en rep les diverses influències. Ara mateix acaba de començar un nou govern i, com sempre que comença una nova etapa, hi ha esperances de canvi. Ara bé, qualsevol canvi veritable vol dir un esforç i un compromís i unes decisions de fer les coses de manera nova. Estem un poc en l'espera i en la bona disposició perquè es puguin concretar passos que realment es vegin, que la gent pugui veure i sentir. La situació de violència és un tema complex que té moltes implicacions internes però també externes, que no depenen de nosaltres. Seria difícil dir quin nivell de profunditat tenen, en quin nivell ens trobem, fins a quin punt hi ha coses que són reversibles. És difícil saber-ho. De totes maneres, tot i ser una realitat important, no se'n parla molt allà, però sí que sens dubte causa sofriment, pobresa i injustícia.

"Qualsevol canvi veritable vol dir un esforç i un compromís i unes decisions de fer les coses de manera nova"

La violència fa que la gent se'n vagi. Vostè va dir que dels deu milions d'habitants, dos han emigrat.

Sí, a Espanya hi ha uns 450.000 persones emigrants d'Hondures i en els Estats Units pot ser dos milions que han sortit buscant millors oportunitats. Forma part del fenomen global de mobilitat humana, sobretot per motius econòmics però també per motius de violència. ^

Quina és la missió de l'Església davant d'aquesta realitat de la violència?

([HTTPS://WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT](https://www.catalunyacristiana.cat))

l'Evangelí s'ha d'adaptar a cada realitat, però l'Església ha de ser fidel a la missió que el Senyor li ha encomanat. És el que hem de fer sempre, i fer-ho sense descans, amb fidelitat i perseverança.

El dinar-cohoqui Tribuna Joan Carrera celebrat al restaurant Pomarada de Barcelona, el dimecres 4 de març. Fotos: Agustí Codinach

La seva conferència al Tribuna Joan Carrera portava el títol *La Sagrada Família, inspiració i futur. Europa i el cristianisme, vistos per un bisbe d'Hondures*. Quina és la irradiació de la Sagrada Família arreu del món?

([HTTPS://WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT](https://www.catalunyacristiana.cat))

món en què no es parla de Déu, que una realitat arquitectònica ens parli de Déu d'aquesta manera i ens faci aixecar la mirada és molt significatiu i molt interessant. Per a mi és una oportunitat meravellosa.

"Tant de bo que persones de fe, de principis cristians i humans, puguin reorientar novament la humanitat en un altre sentit"

Quina és la importància del missatge evangèlic en el moment actual, marcat per la violència i pels conflictes bèl·lics?

La Sagrada Família, amb la torre central, és una catequesi magnífica de la centralitat de Jesucrist que el món convé que conegui perquè en ell hi ha la salvació, i que l'Església ha de proclamar de manera directa i expressa. Potser hem fet proclamació de moltes coses bones amb la intenció d'arribar a tothom, de fer-nos entendre i de fer-nos més propers, mentre la figura de Nostre Senyor Jesucrist quedava una miqueta en segon terme. Uns valors, uns principis... no, una persona, Jesucrist, al costat de la Mare de Déu i dels quatre evangelis. En ell està revelada la nostra veritat. La veritat de l'ésser humà és Déu. I Déu se'ns ha revelat sobretot en Jesucrist, i a Jesucrist el coneixem especialment en els evangelis. És molt important tornar i tornar a Jesucrist per intentar redimir el món. Malauradament, no és el primer moment que el món entra en una espiral de violència. No sabem com acabaran aquestes guerres que ara mateix estan en marxa, però el que sí sembla evident és que en els pròxims anys, tristament, viurem un augment de la despesa militar. Havíem viscut unes dècades de certa pacificació, de manteniment del dret internacional i del respecte mutu. I ara estem veient com estan saltant moltes coses que, la veritat, no pensàvem que les veuríem entrar en crisi, però és un fet, i no podem mirar a un altre costat. Es comprèn la preocupació i les preguntes perquè, efectivament, és un moment ben crític per a la humanitat. Tant de bo que persones de fe, de principis cristians i humans, puguin reorientar novament la humanitat en un altre sentit.

^

JOSEP-VICENT NÀCHER
Arquebisbe de Tegucigalpa

«Amb aquestes guerres, l'odi durarà generacions»

El prelat valencià, format a Catalunya, porta més de 25 anys de missioner a Hondures i defensa la veu de l'Església en un món crispat: "Sense l'Iran, Israel no existiria"

La Sagrada Família contra Trump

La Sagrada Família arriba als 172,5 metres d'altura i canvia l'«skyline» de Barcelona

ARA A PORTADA

«Ningú sap per on aniran les coses»: així viuen els empresaris les amenaces de Trump

Pep Martí i Vallverdú

Els riscos del «Kill Bill» de Sánchez amb Trump

Roger Pi de Cabanyes

Què hi pinta el Kurdistan en la guerra de Trump a l'Iran

Antoni Segura Mas

Publicat el 07 de març de 2026 a les 17:00

La capital d'Hondures, **Tegucigalpa**, té un **arquebisbe** que parla català. **Josep-Vicent Nácher** (València, 1964) va arribar a Amèrica central fa més de vint anys com a missioner dels germans paüls. Després d'estudiar Sociologia a la Universitat d'Alacant, es va forjar a la Facultat de Teologia de Catalunya. Nácher ha estat a Barcelona per [intervenir davant la Tribuna Joan Carrera](#) per parlar sobre la Sagrada Família. Hi vam conversar després de la seva conferència i no va defugir cap pregunta.

Com va passar aquell noi que va créixer a València, que després va estudiar Sociologia, a fer-se missioner?

En clau de fe, és el Senyor el que et porta. No estic fent una elucubració. Però és el Senyor el que et va portant i conduint. Jo vivia en una parròquia de missioners paüls i vaig entrar en la congregació. Ells tenien presència a Hondures des del

1912, i vaig anar-hi. Vaig sentir la crida de Déu. És una cosa difícil d'explicar perquè és molt vivencial. Per mi ha estat connatural i ho he llegit com una voluntat de Déu en la meua vida.

La imatge que tenim d'un missioner des de fora de l'Església potser té similituds amb la figura d'un adoctrinador. Que significa avui dia ser missioner?

Sortir. Sortir d'on estàs, que no és fàcil avui. Sortir d'un mateix, també, i trobar-te amb altres cors, amb altres persones, i deixar-te impactar. L'evangelització sempre és de cor a cor. Sempre hi ha en l'evangelització el portar un anunci, una bona nova, que no suplanta sinó que se situa dins la realitat de cada lloc. A Europa això va succeir fa vint segles i en d'altres països més recentment.

"Parlar una llengua minoritària ajuda a ser missioner, facilita el respecte per l'altre"

El fet de ser un valencià, de llengua catalana, de viure la realitat d'una llengua minoritària, l'ha ajudat a ser missioner?

Sí, sens dubte. Pel fet de conèixer el que són les minories o certes variants, i perquè facilita una actitud per respectar l'altre i deixar-se enriquir per ell. Tant de bo això no ho perdem mai.

Vostè ha engegat projectes educatius en zones problemàtiques. Va fundar una emissora parroquial amb energia renovable. Ha fet tasca social sobre un terreny ferit per la violència. Ha vist de prop el perill?

Potser hi ha hagut algun moment del qual no en soc conscient. Sí que m'he mogut per llocs que algú consideraria com a perillós, però no he tingut consciència d'una amenaça. Crec que hi ha el convenciment del que és la nostra tasca, de visitar els malalts, d'estar a l'església i de no ser vistos com una figura perillosa. Crec que els sacerdots som dels pocs que ens podem moure en registres molt diversos, des de la casa més humil a la més acomodada. I en totes som ben rebuts.

En molts llocs, l'Església ha incomodat políticament criticant les injustícies. Vostè presideix la Conferència Episcopal d'Hondures. Com actua l'Església hondurenya enmig d'una situació política conflictiva?

Intentem ser respectuosos i equilibrats. I crec que és bo ser-ho. És bo perquè també en un grup humà com és un episcopat hi ha diferències. Hi ha sectors que voldrien que l'Església digués moltes coses de manera reactiva, però nosaltres preferim fer-ho de manera propositiva. L'Església viu en l'àmbit profètic, però també sapiencial i sacerdotal. Hi ha els qui voldrien que diguéssim una cosa en un moment determinat i tot seguit ens bandejarien. Hem d'estar on hem d'estar i dir el que hem de dir. I recentrar-nos en Jesucrist.

SOCIETAT ■ CRÒNICA

La Sagrada Família contra Trump

Per Martí i Valldor

Vostès han viscut el cop d'estat que va derrocar Mel Zelaya, el govern de la seva dona, Xiomara Castro, el retorn de la dreta més tradicional...

Tot això ha passat i a nosaltres ens correspon caminar amb el poble i donar esperança. La societat espera a l'Església, però l'Església es mou en aigües profundes.

Quines són els principals reptes socials que reclama Hondures?

La desigualtat, especialment. Unes diferències en l'accés a la prosperitat, una deficiència manifesta dels serveis públics, en termes de salut i educació, que és el més clamorós. I una economia que no acaba d'enlairar-se. Li donaré una dada: només tenim un 21% de persones que tenen un treball formal. És un percentatge baixíssim. Gairebé un 80% treballa en l'economia submergida.

Josep Vicente Nàcher, durant l'entrevista amb Nació

HUGO FERNÁNDEZ

És una bogeria.

Sí, és una bogeria. Això vol dir que no hi ha un sistema fiscal potent, no hi ha una economia formal, els qui treballen en l'economia submergida cobren uns sous que estan per sota del salari mínim. I s'ha creat una cultura d'acomodament a aquesta situació.

"La teologia de l'alliberament ha deixat un llegat positiu, però ja ha fet el seu paper"

L'episcopat llatinoamericà va donar personalitats emblemàtiques com Helder Cámara, monsenyor Romero, Silva Henríquez. Figures de perfil potser profètic. La teologia de l'alliberament va tenir molta incidència. Després van venir uns anys més conservadors. Ara com veu l'Església d'Amèrica?

Molt equilibrada. La teologia de l'alliberament va deixar un llegat positiu, però crec que ja ha fet el seu paper. S'esperava que l'Església llatinoamericana agafés una embranzida i això no s'ha produït, però sí que ha assolit una gran maduresa. Existeix el CELAM, la conferència de bisbes americans, que havia estat mítica i està molt viva. Crec que l'Església americana ha estat un puntal del papa Francesc i ho és ara de Lleó XIV i del projecte sinodal.

Va ser nomenat arquebisbe el gener del 2023. Crec que és quan el cardenal Prevost acabava d'assumir el Dicasteri dels Bisbes. És una designació seva?

No. El meu nomenament va ser una mica abans.

Vaja. No coneixia el Papa d'abans?

No. Vaig conèixer el Papa al Sínode, el 2023.

Josep Vicente Nàcher, durant l'entrevista amb Nació

HUGO FERNÁNDEZ

Ha vingut a Barcelona a parlar del significat de la Sagrada Família. El proper juny, el papa Lleó XIV visitarà Catalunya i inaugurarà la Torre de Jesús. Què creu que ha de dir-nos a la societat catalana?

Estic segur que la seva serà una paraula il·luminadora, una paraula de veritat i d'esperança. Farà un gran bé a la societat i a l'Església. Tant de bo que se l'escolti.

Creu que la paraula de l'Església s'escolta prou nítida en plena guerra a l'Iran?

El Papa ha parlat clar ara i de fa dies. Ha expressat moltes coses en gestos. No va voler que el Vaticà s'integrés en la Junta de Pau que va constituir Donald Trump per a Gaza. Es va posicionar sense evasions. Dissabte va ser l'atac sobre l'Iran i, diumenge, el Papa ja va fer una clara declaració, en continuïtat amb el que ha estat dient: "La pau sigui amb vosaltres".

"El Papa va fer un gest clar quan es va negar a integrar el Vaticà en la Junta de Pau creada per Trump a Gaza"

L'Església no respon al llançament d'uns míssils, sinó que és conseqüent amb el que és la seva posició en favor de la fraternitat humana. Voldria recordar aquí un episodi històric: va ser un rei persa, Cir el Gran, qui uns segles abans de Crist,

va alliberar els jueus de Babilònia i els va permetre tornar a Jerusalem. Per tant, sense Pèrsia, sense l'Iran, no existiria Israel.

Com valora la posició d'Europa davant aquesta guerra?

Quina Europa? Perquè aquests dies ja hem vist aquests dies que hi ha hagut moltes respostes europees diferents.

Quan contemplem la crisi del dret internacional i de les institucions globals, què es poden dir la mirada de la fe i la mirada laica per construir un món on tot tingui més sentit?

El món està crispat i va en augment. Amb uns líders que no sabem on ens porten i on la veu del Papa sembla que quedi com a perduda. La humanitat necessita trobar punts en comú que siguin referents per uns i per altres. En teoria, els qui estan llançant míssils d'un costat i de l'altre són persones de fe. I si mirem Ucraïna, els dos exèrcits estan constituïts per persones de fe cristiana. Hem de trobar el punt comú on fonamentar-nos èticament. Aquesta guerra no sabem quant durarà, però l'odi que s'està creant durarà generacions.

Sou pessimista?

No sé si pessimista o optimista, però anem a unes dècades en què l'armamentisme creixerà i les fronteres es mantindran rígides. El que s'havia treballat els anys seixanta, setanta i vuitanta està en retrocés. Això és un fet.

Josep-Vicent Nàcher Arquebisbe de Tegucigalpa. Cap de l'Església d'Hondures

“Ens havíem oblidat de la part emotiva, simbòlica, del cristianisme”

■ “La Sagrada Família és una inspiració. Tot i ser una obra arquitectònica, és una invitació a la transcendència”

■ “Vostès donen alguns drets per descomptats, com la democràcia, però s'han de defensar perquè avui estan en clar declivi”

Mireia Rourera

Barcelona

Josep-Vicent Nàcher, que és missioner paül (de la Congregació de la Missió), és l'arquebisbe de Tegucigalpa i cap de l'Església d'Hondures. El papa Francesc el va nomenar en substitució del cardenal Madariaga, tantes vegades papable i figura clau de l'Església a l'Amèrica Llatina, que ja tenia 80 anys. “Serveixo a Hondures, vaig estudiar a Barcelona, vaig néixer a València. He estimat cada lloc on he viscut i tots m'han marcat”, va dir en la darrera Tribuna Joan Carrera, que organitza el Grup Sant Jordi en favor dels drets humans i El Punt Avui, en què va ser el convidat i va parlar de la Sagrada Família. En la mateixa trobada, el cardenal Joan Josep Omella va recordar que a Nàcher el va conèixer a Roma en el sínode sobre la sinodalitat i que “sempre li parlava en valencià”. No ha oblidat ni les seves arrels ni la llengua.

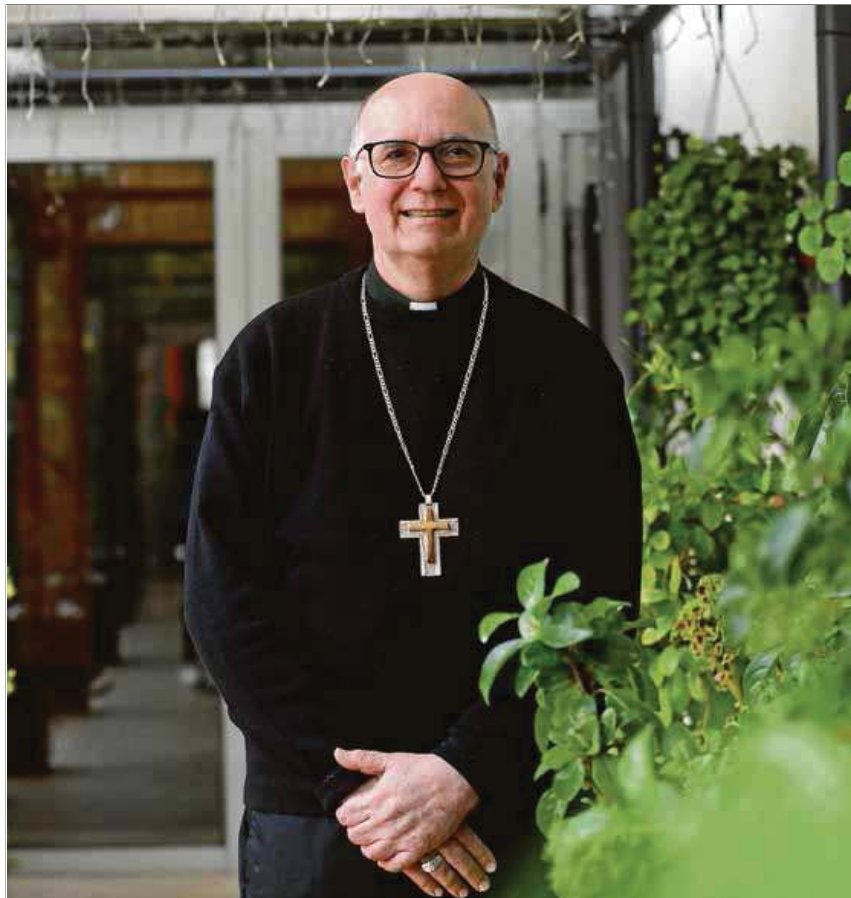
Fa pocs dies els EUA i Israel han iniciat una guerra contra l'Iran. L'Església és la institució mundial més gran. Hauria de dir alguna cosa davant tots aquests despropòsits mundials?

L'Església ja ha dit diverses coses. L'atac dels EUA i Israel a l'Iran va ser un dissabte i l'endemà, el diumenge, el papa Lleó es va pronunciar a favor de la pau. També alguns bisbes. El papa no ha esperat que comencés la guerra per manifestar-se, recordem que la primera salutació del papa Lleó XIV fou “que la pau siga amb vosaltres”, una pau desarmada i desarmada és el que hem dit. Però malauradament, i tot i les crides a la pau, ja veiem el que està ocorrent.

Alguns dels qui inicien la guerra exhibeixen la Bíblia.

Barregen moltes coses, és un tema molt complex. Però l'Església sempre ha tingut una paraula de pau. L'essència de l'Església és predicar la pau. Més que una paraula, la pau és un missatge.

A Hondures en els últims anys han crescut molt les esglésies evangèliques i l'Església catòli-

L'arquebisbe de Tegucigalpa, Josep-Vicent Nàcher, va ser l'últim convidat de la Tribuna Joan Carrera ■ J. RAMOS

ca avui representa només el 40% de la població.

És veritat. En la dècada dels noranta i principis del segle XXI hi va haver un creixement bastant significatiu de les esglésies evangèliques en conjunt, moltes de les quals van ser les anomenades *pentecostals*, que són molt particulars, allunyades de les esglésies protestants tradicionals. Des de l'Església catòlica actualment creiem que aquest fenomen està estabilitzat, creiem que el traspàs ja ha acabat i cadascú és on vol ser. El que està creixent ara, i això és més preocupant, és el nombre de persones que no s'identifiquen amb cap Església o que hi tenen una identificació feble, els descreguts. És el que ara mateix crec que creix en la realitat

religiosa a Hondures. Tot i que en general el fenomen religiós, eclesial, hi continua sent molt significatiu. Més que en altres llocs, m'atreveiria a dir.

Quin pes hi té l'Església?

A Hondures sempre hi ha una mirada posada tant en l'Església catòlica com en les esglésies evangèliques. Es vol saber què opinen les esglésies sobre molts temes, el seu parer. Es mira qui té més pes a generar opinió. L'Església és un interlocutor important en la societat.

Què ofereixen les esglésies evangèliques que hagin passat al davant de la catòlica. Potser la participació?

No sé si els catòlics volen tenir més participació en la seva co-

munitat, podria ser que sí. El que sé és que les esglésies evangèliques ofereixen un missatge més senzill, més centrat en la paraula, més cristocèntric i amb molta relació de proximitat. Es fan presents no només als barris, sinó també a les cases, a les famílies. Potser és un dels factors que han influït en la captació de nous membres.

A Europa, i a Catalunya cada vegada més, l'Església catòlica perd fidels. Els joves s'allunyen de l'Església. Hondures també viu aquest procés?

Crec que avui dia els processos són universals. És el que hi ha en aquest temps i moment. Però ara, aquí a Europa, el que es veu és un cert repuntament del fenomen religiós. Això passa

després d'una clara davallada els darrers anys, un clar retrocés en general, no només de la fe sinó de la cultura cristiana. A Hondures i en general a l'Amèrica Llatina encara hi ha una presència important, però no diríem que és tan gran com era, també ha retrocedit. La participació és alta, però no és massiva. Tot i això fa goig veure famílies senceres que assisteixen a missa i d'una mitjana d'edat jove. Parlem d'una mitjana de 25 anys. Això significa que sí que hi ha presència de joves i de nens a les esglésies. És bonic, però no tenim la seguretat que en el futur pugui seguir passant.

Voldria que la bellesa de la Sagrada Família es conegués més i que els hondurenys poguessin gaudir-la

Aquí a Catalunya el repunt del catolicisme tira molt cap a la dreta.

No sé si és un fenomen mundial. Sé que la Conferència Episcopal Espanyola acaba de publicar un document que parla de la fe i l'emotivitat, perquè també l'ésser humà és emoció, és raó i és voluntat. L'Evangeli i el cristianisme han d'envoltar tot l'ésser humà. Potser el que ha passat és que havíem oblidat alguns aspectes del cristianisme i ara estan repuntant, potser havíem caigut en una excessiva racionalització de la fe i l'ésser humà són molts aspectes. Ens havíem oblidat de la part emotiva, simbòlica, representativa, i ara, de sobte, estan apareixent realitats que hi donen importància i estan tenint més connexió amb les persones.

A la Tribuna Joan Carrera vostè ha parlat de la Sagrada Família, enguany que vindrà el papa a beneir la torre de Jesús en el centenari de la mort de Gaudí. Què és, per a vostè, la Sagrada Família?

Josep-Vicent Nàcher

 Arquebisbe de Tegucigalpa. Cap de l'Església d'Hondures

És una meravella arquitectònica i una meravellosa manera de fer un catecisme físic. Per a mi és una inspiració. Crec que hem d'aprendre molt, de lluny i de prop, dels missatges de la Sagrada Família, de la seva bellesa i de cap a on apunta. De la transcendència a què ens remet, al més enllà. A Occident ens hem quedat molt en una racionalitat, i la Sagrada Família, tot i ser una obra arquitectònica, és una invitació a la transcendència.

Part de la transcendència també es reflecteix pels valors d'Antoni Gaudí?

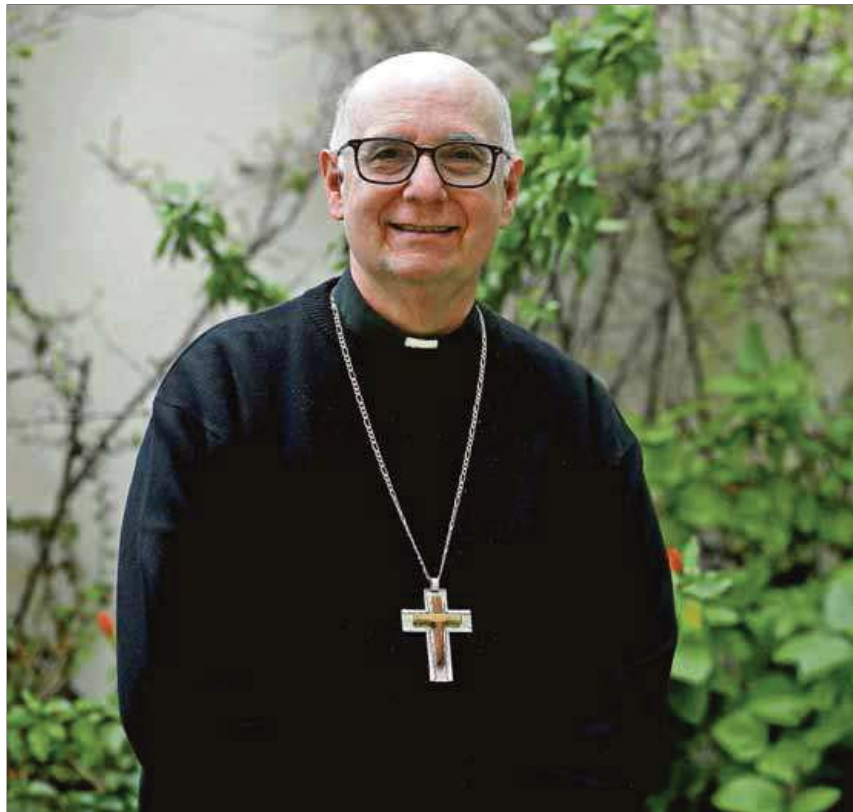
Era un home catòlic, d'una profunda fe catòlica. Va tenir la seva evolució, lògicament. Era un home que va compaginar la seva feina com a arquitecte, enginyer i artista, i que estava al cim de la popularitat, però al mateix temps tenia unes conviccions molt grans i crec que és un exemple de coherència, de vida coherent i de persona admirable en la seva fidelitat i la seva perseverança.

La Sagrada Família podria esdevenir un símbol mundial no només del cristianisme?

La Sagrada Família és un temple catòlic, expressament catòlic; les tres façanes són els tres misteris del Rosari, que reflecteix tot el voltant de Crist. La torre central de Jesucrist és el centre i és el centre de la nostra fe i creiem que també d'una humanitat nova. Però crec que sí que pot esdevenir un temple universal per totes les visites que rep, de milers de persones molt diferents, de diferents indrets del món i diferents creences. Són persones que venen a un temple religiós, que potser no és de la seva religió, però hi venen igualment, cosa que vol dir que la Sagrada Família transcendeix l'obra arquitectònica i és inspiradora.

És el monument més visitat d'Europa.

...però crec que encara queda molt per descobrir. A mi m'agradaria que els hondurenyos vinguessin a conèixer la Sagrada Família, a respirar-la per dins, perquè s'impreguessin de l'esperit de Gaudí. A Hondures, un país de deu milions d'habitats dels quals dos han hagut de marxar per culpa de la pobresa, un país que té el PIB set vegades inferior al de Catalunya, la majoria de les esglésies no són boniques. Les esglésies es van fer amb presses i no es va tenir en compte la qualitat artística, per això voldria que la Sagrada Família es conegues més i que els hondurenyos poguessin contemplar-la i impregnar-se de la seva bellesa. La bellesa és valuosa.

Josep-Vicent Nàcher, missioner paül, arquebisbe de Tegucigalpa i cap de l'Església d'Hondures, va participar en la Tribuna Joan Carrera que organitza El Grup Sant Jordi i El Punt Avui ■ JUANMA RAMOS

La perifèria a la Tribuna Joan Carrera

...i la pròxima, una teòloga feminista

Josep-Vicent Nàcher és religiós de la Congregació de la Missió, arquebisbe de Tegucigalpa i president de la Conferència Episcopal d'Hondures. Va estudiar sociologia a Alacant i teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 2000 va ser destinat com a missioner a Hondures, on ha estat gestor de projectes d'evangelització, formació i educació. Va ser vicari episcopal de la Mosquitia, allà va impulsar la ràdio parroquial Kupia Kumi i la creació de dos projectes educatius que atenen 1.100 infants i joves. També ha estat superior regional a Hondures dels paüls. Va ser el protagonista de la dotzena edi-

ció de la Tribuna Joan Carrera, un dinar col·loqui organitzat pel Grup Sant Jordi i El Punt Avui que pren el nom del qui fou bisbe auxiliar de Barcelona per posar sobre la taula els seus valors i debatre al voltant del cristianisme a Catalunya, Europa i el món. A aquesta tribuna, a la qual donen suport més d'una vintena d'entitats cristianes de base, catalanistes i progressistes, s'hi han afegit ara dues entitats més, la Fundació Veu, que presideix Mn. Cinto Busquet, i l'Institut Emmanuel Mounier. En la pròxima edició, la convidada serà la teòloga laica i feminista Cristina Inogés. Serà el 2 de juny.

“ Els missatges del papa a favor de la pau no són una reacció a la guerra. Parla de pau des del primer dia

Fa 26 anys que és a Hondures, hi va anar com a missioner paül i el 2023 el papa el va nomenar arquebisbe de Tegucigalpa, en substitució del cardenal Andrés Rodríguez Maradiaga.

He sentit suport en la gran responsabilitat que em va donar el papa. Madariaga era molt gran i Francesc em va triar a mi. La veritat és que no hi he donat més

voltes. He intentat respondre amb agraïment.

A Hondures vostè ha fet de missioner, ha treballat molt en temes educatius, ha viscut l'Església de les perifèries, que defensava el papa Francesc. S'identificava amb Francesc? Molt. Però ara també m'identifico amb Lleó XIV. El papa Lleó té

“ A Hondures ha guanyat les eleccions el president que volien els poderosos, ja sabeu a qui em refereixo

molta feina, ha de mantenir la seva coherència en uns temps molt difícils. Els missatges del papa a favor de la pau no són una reacció al que està passant ara, va al davant, des del primer dia ha parlat de pau. “La pau sigui amb vosaltres”, va dir quan va sortir al balcó de la plaça Sant Pere la primera vegada. Francesc va tenir molta relació

RELIGIONS

Generalitat de Catalunya
Departament de Justícia
Direcció General d'Asser Religiosos

amb el món musulmà, però també Lleó XIV ha estat fa pocs mesos a Turquia, a l'antiga Nicea, i no ha deixat de donar mostres que expressen el paper de l'Església com a medidora entre les diferents confessions. Però l'Església té les seves limitacions, perquè el que està passant ara, que de fet no sabem ni què passa ni què passarà en aquest nou no-ordre mundial... S'ha arribat a un punt....

...de bogeria total.
Sí.

S'ha de tornar als valors de la pau.

Per això és molt interessant aquesta tribuna que du el nom de Joan Carrera, un bisbe que, també com Gaudí, que tinc l'esperança que aviat serà sant, va tenir uns valors que giraven al voltant de la solidaritat, la justícia social i el compromís amb els més necessitats. Que va apostar per fomentar el diàleg constructiu, va promoure el respecte i l'empatia cap als altres.

Precisament vostè ha estat el convidat de la Tribuna Joan Carrera, en què ha parlat de la Sagrada Família com a símbol d'una Europa que cal reivindicar.

La Sagrada Família s'inspira en la història d'Europa, i els valors d'Europa avui s'han de reivindicar. És veritat que Europa ha comès alguns errors, per a mi un d'important és que ha ocultat la fe en l'àmbit públic. Però Europa té valors que cal que el món recuperi, com la integració de les persones amb capacitats diferencials, el respecte pels drets humans, la sensibilitat pels drets de les minories, la cura de la Casa Comuna, el medi ambient, l'exigència dels drets individuals per sobre de les obligacions de les administracions públiques. I, per sobre de tot, a Europa la democràcia és considerada un bé indiscutible. Vostès els donen per descomptats, aquests drets, però són valors en clar declivi a la resta del món. Cal lluitar per l'estat del benestar, cal un estil de vida just i pròsper per a tothom.

A Hondures...

Ha guanyat les eleccions el president que volien els poderosos, ja sabeu a qui em refereixo. A Hondures, on el 30% de l'economia depèn dels enviaments dels migrants a les seves famílies, els grans tenen drets i els petits, obligacions. És així d'injust i així de simple. Això sí, en l'àmbit espiritual i cristià, a Hondures cada ésser humà té una dignitat infinita. ■